

ΜΗΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΣΘΕ ΤΟ ΠΙΣΘΗΜΑ ΣΑΣ

Πρό ημερών συνήντησα σ' ένα χορευτικό γκρουπ μια μικρή φίλη μου, μια μαθητριά μου αν επιθυμήτε. Ήταν πολύ άνηχη.

— Άδιαθετήσατε ;

— Όχι, μου άληντησε. Τώρα θα σ'ας πώ.

Και με προσκάλεσε στο σαλονάκι όπου, χωρίς περιφρόνηση, ήρχισε να με εξομολογείται.

Από ημερών κάποιο αίσθηματάκι είχε καταλάβει εξ άπτης την καρδιά της. Τό πράγμα όμως αυτό καθ' ένωτό δεν την άνησυχούσε.

Ήταν κάτι που τό περιμένει κάθε κορίτσι και μάλιστα άνησυχή όταν δεν έρχεται γρήγορα.

Έκείνο που την έτρόμαζε ήταν ο τρόπος με τον τρόπον θα έμπιστευόταν τό αίσθημα της σε κάποια φίλη της.

Άλλαδή η μικρή μου φίλη άνησυχούσε να βρη τον δήμο της άγάπης της. Διότι άνεκάνθη είμαι τής γνώμης ότι πάντα εκείνος στον όποιον θα έμπιστευόμμε τό αίσθημά μας, είτε από κακήν διάθεσιν είτε άσυναίσθητως, δεν ύποβηθεί διόλου την ύπόθεσιν μας. Και έρχεται στιγμή που χίνουμε τό πάντα εξ αίτίας του.

Είς παρομοίως περιστάσεις έκαμα τής θερμότερας συστάσεως, σε όσους έκαμα την τιμήν να μ' έρωτήσουν, να μ'ην έμπιστευόσθον τό αίσθημά τους εις άλλον παρά εις τον έαυτόν τους.

Είς την προκειμένην περιστασιν η μικρά μου φίλη αν έπιμένη να έμπιστευή κάποιον τό αίσθημά της θ' άναγκασθί πολύ γρήγορα να μετανοήση.

Κανείς άλλος καλλίτερα από τον έαυτόν μας δεν μπορεί να εκτίμηση την ευχαρίαν που μ'ας άρέσει. Αν τό αίσθημά μας μ'ας παρουσή άργά ή γρήγορα σε μιά καταστροφή τό πρόσωπον που τό έμπιστευήκαμε δεν θα κατορθώση να μ'ας σώση άν' αυτήν.

Αν όλων τό αίσθημα μας προδοθή και μ'ας προετοιμάση κάποιανεύχλιαν ή φίλη μας ή ό φίλος μας θ' άποτελούν εις την περιπτώσιν αυτήν τον πέμπτον τροχόν τής άμάξης.

Άλβεις τώρα ύπ' όψιν σας και ένα άλλος. Αν ό φίλος ή φίλη μας πού θ' άκούση τό μυστικό μ'ας έηλοφθονή και άγωνισθί για να ικανοποιήση εις βάρος μας τή ζήλιαν του ;

Τότε ; Τότε θ' άρχισή για μ'α ; ένας βίος γεμάτος από άγώνα κ' από άνησυχας. Θ' άγωνισθώμεθα να περισώσωμεν τό αίσθημά μας, πού θα τό βλέπωμεν κινδυνεύον από όλες τής μεριές.

Μην έμπιστεύεσθε σε κανένα τό αίσθημά σας. Σύμβουλον καλλίτερον από τον έαυτόν σας δεν θα βρητέ. Για την ήνυχια τής καρδιάς σας κανείς άλλος εκτός από σας δεν θα φροντίση καλλίτερα. Ένα κορίτσι που κρατάει μυστικόν, γενικώς από όλους αν είναι δυνατόν, τό αίσθημά του έχει εξασφαλιστή τά έξήτητα έκασοτά τής έπιτυχίας. Μιά φίλη σας ίσως δεν θα σας έχη ψυχολογήσει καλά και περισσότερον δεν θα έχη ψυχολογήσει τον έρωσιν σας, θα είναι συμφορτερον αν δεν μάθη τίποτε.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ιωάν. Καραμαλιάν, θα στοιχίσω δραχ. 25. Κ. Κυριακόπουλον, καθέναν με τή σειρά του. Άνυπομονείτε έπικινδύνος. ΔΙΚ. ΔΟ, θα στοιχίσω δραχμ. 16. Ασύχρ. τον, έννοιασιν θυρώδης δραχμ. 50 έντιμίας, έχρησίου ψευδώνυμου δραχμ. 2. Δίσιαν Κασελοπούλου, όπως θα δίτε σε προηγούμενον φύλλο τής «Σφαίρας» τό «Θαλασσί σαλονί» μόνον τά ραπτικά άναλαβράνει. Διά τήν μεγάλυθυσιν πρέπει να συνεννοηθήτε προσωπικώ ; με τον φωτογράφον.

Δηλοούμεν προς όλους ότι ψηφοδέλτια διά τό Φεμιν. Δημοψήφισμα δεν λαμβάνονται πλέον ύπ' όψιν, καθ' όσον τό Δημοψήφισμα έληξε. ΟΨέλλον, σ'ας έχρωόσωμεν με δραχμ. 8. Έ. Κότση και Κοκκή, δικαίωμα έννοιασσεως θυρώδης επί τριμήνον δραχμ. 15. Τασιάν Παπαδοπούλου, συνδρομή σας ελήθηθη. Άριστοφορ. Αιγυπτιάδην, θα δημοσιεύσθη εις τό προσεχές ή φωτογραφία σας.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΕΣΝΑ

ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝ' Η ΓΥΝΑΙΚΟΥΛΟΣ !

Κομική έρωτική σηνή σε πρ'ην μία και με πολλά διδάγματα. Πρόσωπα, τά γνωστά και άναλλοίωτα σε κ'δε αίσθηματική περιπέτεια :

Έκείνος και Έκείνη. Στο σπίτι Έκείνου, τό προί στής δέκα. Βρίσκειτά ακόμα στο κρεβάτι. Μόλις έχει ένπν'ησει. Νέος εικοσιπτά χρόνον, φνή ένεργειακή και ναγελή, πού άφίναται να παρασούρει μ' ήγκατάλειψη τό κ'θε τι πού του συμβάλει εύχάριστο ή δυσάροστο στή ζωή. Έκείνη, είκοσι έτών, παντρεμένη από άγάγη, όχι όμως μ' αυτόν, προείκοι μηνών. Όμορφη, με σωματικά όρθώματα και με θαυμάσια μάτια με μακρως βλεφαρίδες.

Ο ύπερτης την άναγγίλει. Έκείνη σ'αυτήν, με μιά άναπνοή. Ό Άντρας μου πήγε στο γραφείο και γ'ό τώρα γυρίζει από τό Πόστ-Ροσάντ. (Δελγόντας τό γράμμα). Από όνα εις' αυτό :

Έκείνος, —Ναι... βίβλια !... Γιατί ;

— Π'ας έλγες τό Θάρρος να μ'αβ γράψης ένα τέτοιο γράμμα ;

— Νά πού τόχα !

— Άφιος ε' άστία ! Σέρις καλά π'ος δεν είμαι γυναίκα πού μπορεί ν' άνεχθί τής προσβολής σου.

(Τήν άρπάζει από τό λαιμό και τήν φυλάει διά τής βίας) Έλα ! άσε τής μοχθηρίας. Βλέπεις π'ος ; μόλις άντικρύσω τό μάτια σου, τό ξεχνάω δια.

— Τί ξεχνάς ;

— Τί ξεχνάς ; Με βρίζεις, με μεταχειρίζεσαι σαν τήν πιό κοινή γυναίκα ! Παλιο...

— Δι' μ'αβ λές θ' σ'απώσης ; Έν τούτοις δε σούγραφα παρά πράγματα άκροβίσιστα. Δίν σ'αντιθήκησες π'ος τ'αίαν έβδωμάτιον με τον Μ. Χ. ;

— Ψέμματα ! ψέμματα !

— Και π'ος δέκα ήμερών δεν ήσούνα σ' ένα σεσαρ' τής « Άντιόσας » με τον Κ. Χ. ; ...

— Ψέμματα !

— Και άντιπροσθής ακόμα δεν ήσούνα με τον Ι. Α. ; ...

— Όχι, όχι, σ'αβ έναλλάσ ! Σ'αβ, είπα, ψέμματα, π'ος, π'ος δε σ' άπάτησα ούτε και με τον άνδρα μου ακόμα, αν κ' αυτός δε ληγαρίζεται. Τό μόνο μου σφάλμα ήταν να έρωτευθί έσένα και να σου είμαι πιστή, χωρίς να έχω τήν έμπιστοσύνη σου κ'αν. Και λες π'ος μ' άγ'απ'ας σ'α ; π'ος ; Προτιμάς ν' άκούς τής βλαμίας, τής σ'ουκαρπίας πού σου λένε οι ήλιθιοι οί φίλοι σου, πού ζηλεύουν έπ'αυτήν σου είμαι άφροσωμική, παρά να πιστεύω έμ'ένα πού δεν θα μ'αποροβ'α και σούκρυβ'η την άλήθεια.

(Άνυπόμονα.) 'Εί καλά ! Έχεις δικηο, τελείωσ ! φίλησ με κ' άς κλείσωμεν έρώτην.

— Ναι, π'ος ! Δι' θέλω γ'ω τήν ειήνη, όχι ! Τ' άκούς ; Αθή τή φροή θα τελειώσωμε μιά για πάντα και έξοις αν έχω θέλησι. (Σκίπτεται έναν από τούς διαδόχους, εις τον όποιον έχει ήδη δοθί). Θέ γ'νω σ'αβ'α, από δ'ω και πέρα.

(άνασθ'κόνεται στο κρεβάτι του, έκπληκτος.) Σοβαρή εί ;

— Ναι, θα μείνω πιστή στον άνδρα μου. Για τί τον προίτ'ας λοιπόν ;

— Έγώ ; Μα για τίποτα άπολύτως, για τίποτα. Δ'αν έπιροπ'ηται όμης ένας άνδρας να είται μέχρι τέτοιον σημειον στραβός όστε να μη βλέπη ότι μ'αβ άπατήσ και τ'ον όνο

— Είναι ήλιθίος ε ; Βοήστε τον κ'όλας. Προσυχάνθωπος !

— Όχι, δε θα τον βρίζω... από εδ'ήνετα !

— Πρόστυχε ! Πρόστυχε ! (Ρίχνει τή ματιά της στο δομάτιο και σ' ένα τραπέζι άπάνω βλέπη μιά φωτογραφία της. Σέ μιά γωνία έχει ή ίδια γράψει μιά άφιόρση «Γιά πάντα» —Κι' όταν σκίπτεται π'ος είχα τήν κοιταμάρα να σου δώσω τήν φωτογραφία μου ! (Τή σ'αίξει με όρμη σέ πολλά κομματάκια και τά πετάει στή θορηάσισα.

(Πετιτά, γεμάτος άγανάκτησ από τό κρεβάτι με τή γρονθιά ύνασμένη) Π'ος ; Τολμάς ;... Παλιοφύλιον ! Καρακάξ ! Φύγα, τσάκισον γρήγορα ! « Ηθελς προί - προί και μ' έκαες άνω κάτω ! (Άνοίγει τήν πόρτα δίπλατα) 'Αδισί μου τή γωνιά γρήγορα για να μη σ'ε πετάξω από τής σκάλης ! Γρήγορα ! (Συναρπάζει στο κρεβάτι. Περνάει λίγα λεπτά. Πλησιάζει ε-

Αθηναϊκή Ζωή

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Επί τή εύκαιρία του νέου έτους χαρίζω τά εξής δώρα εις τούς κάτωθι Κυρίους και Κυρίας.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

Είς τον κ. Διευθυντή, μίαν... όδρόγειον Σφαίρα διά να τοποθετήση με άνεσιν τούς πολυπληθείς αυτός άναγνώστας και συνηγάτας και να μη παραπονούνται λέγοντες ότι δεν βρίσκουν πού τήν κεφαλήν κλίνει εις τήν Σφαίρα του.

ΝΕΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στον πατέρα μου πάλι έγραφε τά ίδια, για τον υπεράνθρωπο και υπερχόμο, και υπερχόμο έρωτά του, με τήν προσθήκη μόνο π'ος ή άνηχη του διου του «δεν είχε αρμιά σημασία», γιατί αυτός ήταν έλευθερος αύτεξούσιος, κ' εις, εκτός απ' τό κ' μισθό του, και «μιά μικρή περιουσία», και θα μπορούσε να ζήση προς τό παρ'έν άνετα με τή γυναίκα του κ' άργότερα μάλιστα να πλουτίση. Γιατί δε θα καθόταν με σταυρομένη χείρα, ούτε θα περιέμενε τά πάντα από τον κ. Αμπελόλου. Θά έργαζόταν κ' αυτός, θακανε δουλειές δικές του, και θα πετύχαινε, γιατί είχε θέληση και τόλμη. Και τά λοιπά, και τά λοιπά.

Φυσικά, τό γράμμα του έμένα με συγκίνησε. Και πολύ μάλιστα ! Συλλογίσου μόνον, καλέ μου φίλε, π'ος ήμουν τότε ένα τόσο νέο κ' άπειρο κορίτσι, καθαστό τό κατώφλι τής Ζωής ; απ' όπου τό πανόραμά της μ'ας φαίνεται τόσο φωτεινό, όμορφο έλκυστικό, κ'αί απ' τήν έλαφριά, χρυσή καταχνιά πού μ'ας τό σκεπάζει κ' ακόμα π'ος μού φανέρονε τέτοιον έρωτα, τέτοιο πάθος, ένας νέος πού περιούθει για κα τ'α κ' τ'η ζ και πού έγώ είχα άρχισει κ'όλα να τον αγαπώ ; με τό σωστό μου. 'Νά μη σου τά πολελώ ; μετά τό γράμμα του έκείνο τον άγάπησα ! Αν δεν έκρίτανα ακόμα π'ος θα πέθαινε κείνος, — γιατί σε λίγο τό πίστεψα κ' αυτό, — μού φανόταν όμως π'ος έγώ θα πέθαινα κάτι τι, αν οι γονείς μου επέμεναν να γονοτύνται. Και στο θεό προσευχόμουν να τ'ους φωτίση να πουν τό ναί, κ'οι σ'ου. Ίδιους έδι'ιχα με τρόπο π'ος αυτή ήταν ή μόνη μου έπιθυμία.

Ο πατέρας μου όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου απ' τό γράμμα του «τσιλεμνη» Ούμωσος μάλιστα π'ος έτόλμησε να γράψη και σε μένα, —πρώμα πού τό θεαροίσε άποσο, κατ'οργικό, άρσιζικό, μπαγαμπόντικο. 'Ακούς εκεί, ό μπακαράς ! Έτσι γράφ'εν στα κορίτσια ; Κι' ό ο λογία, όλο ψέμματα ! Αυτός άμ'απώσε ; αυτός είχε π'ορ σ'α ; αυτός θα έρωτ'ε ν, αυτός ;... Δι' άρεόσαι ! Έτσι τάλεγε τώρα για να μ'ας τυλξί. Π'ος με άρσε, π'ος με λιμπ'όταν, «ατά τον πατέρα μου, δεν υπήρχε άμ'φιβολα. 'Αλλά τί μ' αυτό ; Θά μ' έβ'ιρε, θά με χαροόταν, θά με βαριόταν, θάβλεπε ύστερα τή φτώχεια, θα μ'ανοιόταν και θα μ'αφινε «στος πάντες δρόμους», για να γ'ορ σ'α πλούτη του θεο του.

Αυτά έλεγε ό πατέρας μου στή μητέρα μου κ' ή μητέρα μου σε μένα. Άλλ' μού φανόταν τόσο άδικαδ'ουσι' άπορ'οπια. Ποτέδε έφαν'εζόμουν όχι Δι'ιητρική, αλλά «αι κανίναν άνδραπο.. καλοντόμεν» σαν κ' αυτόν, τ'ανό για τέτοια άτιμια. Νά μην πεθάνη αν δεν μ'έταίρε, μολισα ! Κι' ό π'ος τίμιος άνθρ'ωπος μεσαχ'ο ζεται σε κάποιες περιπτώσεις, κ'οποια μεγάλη λόγια υπερβολικά. Νά μην έγ'αζόταν για να πλουτίση, αφού μ'έπειρασε, έστο κ' αυτό. 'Αλλά να λέι, π'ος έχει μιά μικρή περιουσία κ' χωρίς να χ'η πεντάρας, ή να με πάρη μιά φορά και να μ'αρήσει, να με π'ε άξη κατόπι, γιατί θαμ'αστε φτωχοί', —αυτό όχι, αδύνατο να φαντασθώ και να πιστέψω τέτοια πράγματα !

Κι' έλεγα τής μητέρας μου : — 'Ο μπακαράς τά παραλέει... 'Ας έξετάση καλύτερα. Κι' αν πραγματικώς έχη όσα χ'οι έζονται για να κάμουμε τό σπίτι μας, κ' ό θεός του θα τον κρατήση στήν Τράπεζα κ' αφού παντρευθί... μού γ'α'νεται π'ος αυτό θα μπορούσε να γίνη. Δι'ν έχω μεγάλες αξιόψεις έγώ θ'α' εύχρησισμένην να ζω και στο σπίτι μου όπο : έρωσισα και στο δικό σας. 'Αγάπη μόνο κ' όμόνοια να υπάρχη.

— Τόν αγαπάς λοιπόν τώρα κ' έσύ ; με ρωτούσε πάλι ή μητέρα μου.

— Όχι, τής άπαντούσα, δεν...δεν τον αγαπώ... άλλ'... φοβ'αμαι μ'ην πάθη τίποτα τό παιδί.

Τί ψέμμα, και τό ένα και τό άλλο ! 'Αλλά τά πίστεψα άραγε ή μητέρα μου ;. Μού φαίνεται π'ος καταλάβαινε πολύ καλά πόσο ήμουν έρωτευμένη...

Ο πατέρας μου ως τόσο άνένδοτος. Όσο έξετάση για τον τ'ε σ'ε λ'ε μ'η, τόσο χειρότερα έλεγε π'ος μάθαινε. Και στο γράμμα του τό άποκρίθησε έρωσ' έρωσ' π'ος αυτό ήταν αδύνατο και να τον άφήση ήσυχο.

Μέσα στο πανσράμι υπήρχαν τρία γατάκια και τρία σκυλάκια, τά όποια άρχισαν να κλαίει όλα μαζί κατά τρόπον πολύ έννευσισκόν.

— Γιατί τόκανες αυτό, Μαντώ ; τής λέει ό σύζυγός της λιγάκι πειραγμένος. Τί έίδους όδ'ωρον είν' αυτό ;

— Για να μην μορ'ησ'ε π'αί να κοιμάσαι τή νύχτα, κακομ'ορη, άπαντί έκείνη και πέφτει να τον άγκαλιάση.

Ο πατέρας μου όμως δεν συγκινήθηκε καθόλου απ' τό γράμμα του «τσιλεμνη» Ούμωσος μάλιστα π'ος έτόλμησε να γράψη και σε μένα, —πρώμα πού τό θεαροίσε άποσο, κατ'οργικό, άρσιζικό, μπαγαμπόντικο. 'Ακούς εκεί, ό μπακαράς ! Έτσι γράφ'εν στα κορίτσια ; Κι' ό ο λογία, όλο ψέμματα ! Αυτός άμ'απώσε ; αυτός είχε π'ορ σ'α ; αυτός θα έρωτ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΡΤΙΣΤΑΣ

Του Robert Dieudonné

Η καμαριέρα μου ήθελε να μου πη, ένω έπαυσα πάνω :

— Κυρία, ο σωφέρ τηλεφώνησε ότι το αυτοκίνητο έπαθε κάποια βλάβη και θα του χρειαστεί όλη ή μέρα για να το διορθώση.

— Ήταν καίριος. Δύο φορές τον ήμνα ο σωφέρ, με διαφόρους προτάσεις, βρισκει ευκαιρία να έχω μια μέρα ελεύθερη. Σχάχα, είχα την επιθυμία να τον έδιωχα, να είναι τόσο δύσκολο ν' απαλλαγθώ κανείς από έναν υπηρέτη που έχει συνειθίσει. Σήκωνα τους ώμους χωρίς να άπαιχτώ. Η καμαριέρα επέμενε.

— Η Κυρία δεν θα του παραγγείλω τίποτα; — Όχι.

Μπορούσα να έπερνα άμαξι κι έπειτα δεν είχα καμιά βιαστική κοίρα. Και θάρματα σπτι μου, αν ένας θαυμασιος φθινοπωρινός ήλιος δέ μου έδινε την ιδέα να κάνω έναν περιπάτο με τα πόδια, όπως όταν ήμουν μαθήτρια του Κοנוσβατουδύ, που περιούσα με τα τετραάδια τη; μουσικής στο χέρι, προτού γίνω ή περίφημη Μανταλίνα Μπουρντέ της Οπερά Κορκά, προτού συναντήσω τον Στέφανο Μπερισόν που με συντηρεί πλουσιώτατα, υπό τον μόνον περιορισμό να μη τόν κάνω γελοίο. Έβαλα ένα άπλοιστάτα ταγιέδο, μια μικρή τούκα, ένα μικρό βέλο και κανένα κόσμημα. Η καμαριέρα μου ξαφνίσθηκε μόλις με είδε μ' αυτή την ταπεινή περιβολή.

— Πρέπει να ζητήσω άμαξι; — Πιριτό.

Και να με στο βουλεβάρτο Κορσέλλά. Δεν έχω όρισμένη κατεύθυνση και είμαι πολύ εύχαριστημένη πουδέν προκαλώτη προσοχή των διαβατών, όπως κάθε άλλη φορά, σό να προσήλκυαν την προσοχή τους μερικές περιέργες λεπτομέρειες της τουαλέτας μου. Ρίχνω μια ματιά σε κάποια βιτρίνα και βλέπω τόν έαυτό μου. Ασφαλώς θα περάσω άπαρατήρητη. Βαδίζω στο πεδούδρομο. Ξαφνικά άκούω πίσω βήματα που είχαν άκριβώς τόν ίδιο ρυθμό με τα δικά μου. Καταβαλάνω πως κάποιος μέακολουθεί. Καρμιά ενόχληση, ή καρμιά εύχάριστη έκπληξη, που θα μου διασκεδάση την άνια μου; Απατώμαι ίσως. Μπορεί τυχαίως κάποιος κύριος να περπατάη από πίσω μου. Κόβω το βήμα μου, άλλα δεν με προσπερνάει. Σταματά για να ξαναβαδίσω μόλις άρχίζω κι έγω. Είναι δειλός. Δεν τολμά να με σταματήσει. Μα ποιος είναι αυτός ο άγνωστος που με παρακολουθεί, που δεν έρω και που δεν έχει τό άδραος να μου μιλήση; Είναι περισσότερο από δέκα λεπτά που με παρακολουθεί. Μα τί έλπίζει; Πιστεύει λοιπόν, πως επειδή δέ μου μιλάει, θα του μιλήσω πρώτη έγω; Όρισμένες, είναι διασκεδαστικό να παρασύρη κανείς από πίσω του ένα διαβάτη που δεν τολμά να σάς προτείνη τίποτα και που έν τούτους έπιμένει να σάς παρακολουθή. Ήθελα να μάθω όμοις ποιος ήταν. Τόν παραμονεύω μέσα από της βιτρίνας. Ένας νεαρός, είκοσιόκτιο χρόνων πάνω κάτω, μ' ένα χαρτοφυλάκιο στη μασχάλη, χωρίς καμμία κομπόσητα, άλλα καλοντυμένος. Δεν είναι φαίνεται από κείνους που παρακολουθούν συστηματικά της γυναίκες, έν' ένος αισθηματικός νεανίσκος που θα μπορούσα να τραβήξω όλο το άπόγευμα από πίσω μου, αν ένα περιστατικό δεν τόν άναγκάση να μου μιλήση.

Να τόν άφισω έτσι από περιέργεια, να δώ ως πότε θαχτη την ύπομονη να με παρακολουθή ή να τόν παρακαλέσω να μ' άφιση ήσυχη, υπό την πρόφραση ότι ή παρουσία του μ' ένοχλεί; Είναι το καλύτερο μέσον για ν' άρχισή ή συζήτηση. Τι βλακεία άραος θα μ' άπατήση; Μαντεύω από τώρα, θα μασήση καμμία φορά γελοία θα ζήτηση συγγώμη και θα σπείση να έξαφανισθώ άδνα' άρέση όμοις καθόλου να με δούν ν' άνοιξω συζήτηση

μ' ένα παληόκαιδο εκεί πέρα, σ' ένα δρόμο που δέν έρω κανένα και που όλοι με έξερουν. Σχόβω σ' ένα στενάκι και φυσικά με άκολουθεί. Προχωρώ λίγο κι έπειτα γυρίζω και του ρίχνω μια άδυστηρή ματιά. Χμηλώνει τα μάτια του μόλις συναντή τα δικά μου. Γίνεται κατακκόνιος. Όρισμένος δεν έν' από κείνους που κινηγούν της γυναίκες, γυρδόντας σύκαιρίες. Θα του μιλήσω έγω, δεν διακινδυνεύω τίποτα. Κι' αν δεν είμαι ικανή να τόν άποθαρρύνω, μιλάνω σ' ένα άμαξι και τόν έξφορτώνωμαι.

(Στό άλλο τό τέλος)

Μεταφ. Κ. ΚΡΟΝΤ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΑΝΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Όλοι ήσαν έτοιμοι για την έκκλησία. Μόνον ή Λάουρα δέ φαίνονταν πουθενά. — Θα κοιμάται, είπε ο πατέρας της. Ξυπνήστε την γρήγορα την τραπεζά.

Η άδελφή της άνοιξε την κάμαρα της Λάουρας. Κανείς. Φοβισμένη άρχισε να φωνάζει. Έψωξαν όλο το σπίτι. Η Λάουρα δεν φαίνονταν πουθενά. — Μήπως έφυγε νωρίτερα για την έκκλησία; έκανε ή μητέρα της. — Όχι άπήνητησεν ή άδελφή της. Και τό καλό της φέρμα και τα καλά της παρουσία. Είναι εκεί, στην τσουλάπα της.

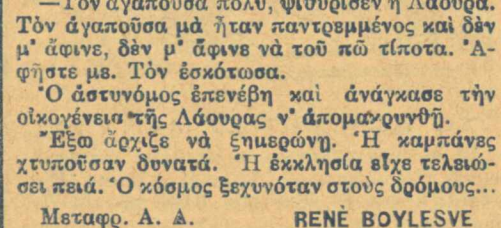
— Να πάμε στην άστυνομία να είδοποιήσουμε, έφώναξεν ο πατέρας. Κι' όλη ή οικογένεια, έτσι όπως είχε έτοιμασθί για την έκκλησία, καταυθύνθηκε στην άστυνομία. Στο γραφείο του άστυνόμου είχαν τοποθετήσει κάποιο νεκρό. Ήταν άνδρας, ένας άνδρας νέος, ξανθός, με μικρό κεφάλι, από μια άσχητη του όποιου φαίνονταν τά ίχνη αίματος. Τόν είχαν σκοτώσει πρό μιας ώρας. Ό φονιάς ήταν μια κόρη, που, μαζί με τό σκοτωμένο, την είχαν μεταφέρει κι' αυτή στην άστυνομία. Ήταν ή Λάουρα.

Μόλις είδε τους δικούς της έπισε άπάνω στο νεκρό και τόν άγκάλιασε σφιχτά. — Να φύγουν όλοι τους έφώναξε. Δεν θα με πάρη κανείς από δό.

— Τι έκανες; της είπε με κλάμματα ή μητέρα της. — Τόν άγαπούσα πολύ, ψιθύρισεν ή Λάουρα. Τόν άγαπούσα πολύ ήταν παντρεμένος και δεν μ' άφινε, δεν μ' άφινε να του πώ τίποτα. Άφηστε με. Τόν έσκότωσα.

Ό άστυνόμος έπενέβη και άνάγκασε την οικογένεια της Λάουρας ν' άπομαρυνθί. Έξω άρχισε να ήμερωθή. Η καρδιάς χτυπούσαν δυνατά. Η έκκλησία είχε τελειώσει πια. Ό κόσμος έξαχνόταν στους δρόμους...

Μεταφρ. Α. Α. RENÉ BOYLESVE

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΕΡΟΝΤΙΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Στό χωριό μας, πουδέν είναι κι' όμορφότερο στην πλάση, Μας άφησαν οι γονιοί μας μια γερόντισια έκκλησιά. Δίν της έγονιμ φημισμένο μαρμαρένιο εικονοστάσι, Τα καντήλιατης δένειναι κρουσταλλένια και χρυσά.

Φτωχικά ντυμένουςέχει και τους γέροντες της παπάδες, Ταπεινά' οιδυόνητηγάλες είναι, αλήθεια, άδρατικοί. Στά μανάλια της μεγάλες δέν άνάβουμε λαμπάδες. Τόν Άφέντη' Δι' άημητην τό μικρό νεοκίαιόρκει!

Κι' όμοις στο μικρό της χώρο, πουδέν όλους κι' έ- [τους δέ μάς πιάνει, Τον Θεοτό με μεγαλειό τό αλθανόμασε τρανό! Πενθνά παιδ μουλάμια δίν κανίτζι τό λιβάνι — Πενθνά τό καντηλάκι δέ σπιδάει παιδ φωτιστό.

Την καλήμαςέκκλησούλα!... Όλοιμαςέχει στή μέση Χριστιανοί στή κολυμπήθρα γίνωμ κλαυροιστά. Θα γελάσουμε μια μέρα και γαμψοί στήν ιδιαιθέση. Θα σπαύσουμε μιάν άλλη με τα μάτια μας κλειστά...

Καιατό' άδη, πούήφυχημαςφτεροηθά περιτριχίη, Θα γυρδόνουμε να ίδουμε τους Άγιοντενόςεσβατισούς' Απαράλλαχτους, αλήθεια, έτσι όπως αυτή τοιςέχει Στης Ξυλίνες της εικόνας φτωχικά ζωγραφιστούς!

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΜΑΖΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Τώρα δεν μπορώ πια να σε προσκαλέσω στο μακρυνό σπιτάκι μου να γιορτάσουμε μαζί την πρωτοχρονία. Φοβάμαι να μείνω κοντά σου, έστο και μια στιγμή, φοβάμαι πια να σου μιλήσω για την ιστορία την θλιβερή της άγάπης μας. Άγωνίστηκα για την εύτυχία σου, άλλα ο τρόπος που άγωνίστηκα δεν μπόρεσε να έξαφάλλω για σένα ούτε μια μέρα εύτυχημένη. Σ' άγαπησα πολύ, άλλ' όχι όπως έπρεπε να σ' άγαπήσω. Ό ίδιος μου ο έαυτός με παράσχε να ζητήσω μακριά από σένα τη γυναίκα που θα μου μιλούσε για την άγάπη, αφού έσύ ήλθε μέρα και εσάόπισες. Ό μος τώρα... Τώρα θα περάσω μόνος μου την πρωτοχρονία επάνω στα δικά σου βιβλία, επάνω στα παλιά λουλούδια σου, θα περάσω την πρωτοχρονιά επάνω στα δικά σου γραμματα. Φτάνει έγω που θα τιμωρηθώ μόνος μου. Μίλησέ μου όμοις πάλι για την άγάπη μας. Μη μου κρατήσης καμία που έζητήσα από άλλη γυναίκα τό έλεγχίριο της ζωής. Και τότε άγαπούσα σένα και τώρα αγαπώ εσένα. Έκλειν την σέβρα κι' εσένα σ' αγαπώ.

Καλή πρωτοχρονιά, χρυσή μου. Μη με μολώσης. ΕΠΙΠΕΡΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στόν δρόμο μου εβράδιζε τόν άχαρο, με κόπο σγασιονότατος τό βήμα δ' ως καρδιά, χωρίς ζωή και θέληση κορμι τρανιμένο, για τό μνήμα...

Ξάρνου μπροστά μου ήλθεσαι σ' αντίκρουσα και βρήκα την καρδιά μου που είχα χάσει, στα δύο σου πλάνα μάτια καθρεφτισθίκα κι' είδα να μου γελάη καινούργια πλάση.

Σκλάβος σου τώρα έγω πιστός, Βασιλέα, στού θρόνου σου τά πόδια άς έμπυλωσω, φτάνει που της καρδιάς μου την άνάσταση με την άγάπη μου μπορώ να τραγουδήσω... Θεσσαλονίκη Ρ. Αδεργιάνος

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Βγήκα μια χιονισμένη νύχτα του Δεκέμβρη στο περιβόλι. Νεχρή σγαλιά παντού. Ήταν παρασημα μεσάνυχτα. Ό ουρανός είχε καθαρίσει πια κι' άφινε τ' άστέρια να φωτίζουν τη χιονισμένη έκταση.

Χριστουγεννιάτικη νύχτα παραμυθιών. Χωρίς να θέλω προχώρα μέσα στο χιόνι. Μια μικρή θλιβερή φωνή μ' έκανε ν' άνατριχιάσω σύσσωμη κι' εκύτταζε γόμο μου με φοβο και περιέργεια. Ήμουν κάτω από μίαν κόκκινη χερμωνιάτικη τριανταφυλλά. Έκλεισα τό μάτια μου από φέκη. Αυτό τό βαθύ κόκκινο χρώμα άπάνω στο χιόνι μουκανε μια άσχημη έντύπωση.

Τά κόκκινα τριαντάφυλλα, που ήταν σκεπασμένα με τό χιόνι, μου φάνησαν γιά μια στιγμή, σαν αίματα που κρύβονταν και προσπαθούν να σκεπασθουν για να μη τό δη κανείς και προδοθή ένα άγκλημα.

Έπληγα λίγο κοντά στις τριανταφυλλίες και είδα κίτρινα κάπιπο τρομαγμένοπάλεσε μέσα στα χιόνια. Έσκυφα περισσότερο με συγγνώμη. Ένα μικρό πουλί, παγωμένο επάλειψε με τό χάρο. Τόπισα στα χέρια μου. Τό σωματάκι του σιγά-σιγά επάγανε και σε λίγο ήταν νεκρό.

Τό φίλησα εύλαβητικά και τόθαψα κάτω από τή ματωμένη τριανταφυλλά για να συνοδεύη τόν παντοειό του ύπνο ή μουσική των μπουμπουκιών. Ίουδήθ

ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Είς μίαν έκδρομήν :

— Αί, παιδιά, έλάτε άπ', έδώ βρήκα τό δρόμο! Θυμάμαι! Άπ' αυτό τό δρόμο που περνάνε τα μουλάρια, είχα περάσει και την άλλη φορά που είχα είδαι έκδρομή.

ΚΟΡΙΤΣΑΝΕΟΙ

Όνομα φημίς Ηλικία

Καμιλία 8 27 Νινέττα 7 21 Μπερτίνη 2 30 Νόρα 4 23 Γκλόρια 2 28 Κλαίρη 5 22 Μαργαρίτα 1 24 Νανά 0 24 Ντολφίν 4 18 Ζακίνα 2 22 Περούζα 3 36 Έλβίρα 2 25 Δίς Μ. Σ. 1 18 Τζόλδη 1 17 Χρυσόβασις 2 19 Άνθαλουσία 3 34 Φρόνη 5 17 Γοργόνα 1 19 Άλίκη 1 19 Άνθοςλεμ 1 24 Νινόν 2 22 Ναός 2 20 Ορφανή 2 30 Ζινέττα 2 30 Δούσι 1 20 Φούλα Α. 1 18 Γισμώνδα 2 22 Άμαρυλλίς 2 20 Ρομαντική 2 20 Φιλέρημος 1 27 Νίκη 2 20 Άγγελοπαύ 1 21 Μπιάννα 1 21 Σφίγγ 1 26 Πριγκ. Βόλ 1 24 Παριζέτ 1 24

Κουρέλι 1 29 Μιρόζα 2 27 Λάουρα 2 19 33 28 18 21 33 27 24 20 20 22 19 28 23 25 22 14 22

ΔΙΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Κάθε άπάτησις δύνει ή μή υπεραβήη τους 5 στίχους.

— Πρασιμό τόν χαρακτήρα της Γκλόριας, διότι ο χαρακτήρ της μου ένθυμίζει μια παλιά άγάπη. Τσελλό Ναυτόκι — Έξ όλων τών χαρακτήρων προσιμό την Φρόνη, μετά της όποιας επιθυμώ άνταλλαγή επιστολών. Έκ τών χαρακτήρων τών άνδρών προσιμό τόν Ιδινό... μου. Άειός — Στόν χαρακτήρα του κ. Έρμαν νομίζω ότι βλέπω τόν έαυτό μου Ζητών άριθμόν της θυρέας του δια ν' άλληλογραφήσουμε και ν' άνταλλάξουμε γράμμες για την φίλα και τόν έρωτα. Γεώργιος Κ. Φλωδής, Άθήνα. — Προσιμό τόν χαρακτήρα της Ζινέτας, έλπίζω ότι θα έρω εις αυτήν την πραγματοποίηση τών όνειρών μου. Ι. Παπασπυριδίου Πειραιώς.

— Από όλους τούς χαρακτήρας προσιμό τόν της Ρομαντικής. Θα ήμνη εύτυχής αν έδεχτο άγνη φίλαν. Γ. Δαλιάρης π. ρ. Άθήνα. — Κ. Μ., δέχομαι άλληλογραφίαν σας. Διεύθυνσι μου π. ρ. Φρόνη. — Θύνη. Άνθοςλεμώνων, έναυσταλόγος της γλυκειάς Σμερνοτικής ζωής θέλει να συζητή μεζί σου για να έναυζωντανέψημιά άζιάνη, που χάρηται μαζί με την οραία Πατριδα του. Δέχσι; Άσπαρηφότος.

— Ζητώ την διεύθυνση της διδος Γισμώνδας. Σιαχομπούτης. — Ό Άρχοντάκης παρακαλεί την διδα Γισμώνδα να φροντίση δια την παραλαβήν τών έκπετολών της, ή όποιες κατέκλυσαν τό γραφείο του.

— Προσιμό την Γκλόρια ως φίλην μόνον, ποτέ όμοις ως γυναίκα. Άλκιβιάδης Μάθιος. — Αν ή Φούλα Α. είναι Σαμωτοπούλα της διδος 2 ψήφους γιατί είναι χαρακτήρας που θα προτιμούσε κάθς νέος της εποχής. Α. Κ. Παγκάκης.

— Ίδανόν χαρακτήρα, δέχομαι άλληλογραφίαν σας χωρίς όρους. Γράψατε : Δίδα Φρόνη π. ρ. Θεσσαλονίκη. — Ψηφίζω τόν Έσπερον, επειδή και έγω έχω τόν ίδιον χαρακτήρα Άντώνιος Παπαρηόστον.

— Ζητώ την διεύθυνση της διδος Γισμώνδας Ίωάννης Θεοδωράκης: — Από όλους τούς χαρακτήρας τών διδων προσιμό μόνον της Άμαρυλλίδος. Φ. Ζάχος — Δίς Ζινέττα, αν θέλετε να συζητήσετε με 17ετή γυμνασιόπαιδα, καλής οικογένειας, ό όποιος προσιμό τόν χαρακτήρα σας, γράψατε: Κουρέσιον Γ. Γισμωλάου, Σαχτούρη 92 δια Δ. Γ. Π. Πειραιά

— Ψηφίζω την Γισμώνδα διότι και έγω θέλω την άγάπη μου να την έχω μια για πάντα, αν θέλη και αυτή είμαι έτοιμος να την χαρίσω, άρκει να μάθω την διεύθυνσιν της. Άριστός

— Πολύ εύτυχής θα ήμουν αν με έδέχετο ως φίλην του ο Λεάνδρος. Μοιάζουν οι χαρακτήρες μας. Αν θέλη άς μου γράψη. Δ. Σ. poste restante Άθήνα.

— Προσιμό τόν χαρακτήρα του Σ. Σ. γιατί όμοιάει με τό δικό μου, θέλω δέ να τον γνωρίσω άφου μένομς στην ίδια πόλι. Άς γράψη Πάνος, π. ρ. Άμφισσα.

— Φιλέρημος, σάς ψηφίζω με όλη μου την καρδιά και μην άπαισιοδοήτε για τό μέλλον σας. Προσεξάτε κ' έστις τόν χαρακτήρα μου. Γνωρίσατέ μου άμέσως διεύθυνσιν σας μέσω Σφαίρας. ΊΚρατιός

— Προσιμό τό Άνθος τών Λειώνων επειδή ο χαρακτήρ του συνταυτίζεται με τό δικό μου. Έπιθυμώ άλληλογραφίαν της. Σιαθρος Νικηφόρου, Μυλοποτάμος Κρήτης.

— Μ' άρέσει ο χαρακτήρ της Νινόν, διότι είναι άνεμπλου ήθικης. Δέχομαι άλληλογραφίαν. Β. Α. κερφενσιόν Σε, Νικηφόρου, Μυλοποτάμος Κρήτης.

— Ψηφίζω τόν χαρακτήρα της γλυκειάς Όρφανης, γιατί έχει τόσα χαρίσματα, όσα μπορέι νάχη μια γυναίκα. Μάριος Νικ.

— Από όλους τούς χαρακτήρας τών νέων μου άρέσει ο Σ. Σ., γιατί αυτός ταυριάζει με τό δικό μου. Θαλασσοπούλι, Γαλαξείδιον.

— Ζητώ την διεύθυνση της Γισμώνδας. Πάνος Τσελλός. — Προσιμό τόν χαρακτήρα του Σ. Σ. Ντίνα. — Προσιμό τόν χαρακτήρα της Άμαρυλλί-

Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

δος και θα ήμουν πολύ εύτυχής εάν έδέχτο την φίλαν μου, γι' αυτό θα ήθελα να μάθω πως επιθυμεί τόν σύντροφόν της. Ν. Δαλής, Ιατρός, π. ρ. Θεσσαλονίκη.

— Δίς Άμαρυλλίς, είμαι θυμαστής του χαρακτήρας σας, δεχθήτε την φίλα μου, και δεν θα μτανοήσετε. Άτυχος, π. ρ., Ένταύθα. — Κε Νάντη, όχι πραγματικός, άλλα όπερ-πραγματικός. Από τί όμοις παρανοούμενους προβαλεις εις την έρώτησιν; Και πού έπιληροφορήθης περί της διαμονής μου; Άπάντησε μέσω Σφαίρας Μίμης Νοταράς.

— Ψηφίζουμε τό κουκλάκι την Έλβίρα. Σ. Τ. Ν. Κ., Ε. Ρ. — Δεξιό δέν άπάντησατε, δίς Μα'ρη Πολίτου εις τόν νεαρόν κομμουνιστήν; Τό έάντευσά... Νεαρός Κομμουνιστής π. ρ. Κοβάλλα. — Μ' άρέσει ή όμορφη Έλβίρα, ή ναζού, πού σ' αυτήν βρισκει κανείς τό τέλειον. Παν.. Κ...σ και Α. Κ.

— Προσιμό τόν χαρακτήρα του Σ. Σ. διότι μου άρέσει από όλους καλλύτερα. Μαραμένο Γιοβλι. — Προσιμό την διδα Νινέτταν. Έπαίτης φίλλας. — Επειδή είμαι κι' έγω φιλονικόνησος κι' ένας μαθητής που άπεχθάνεται διά μαθηματικά γι' αυτό ψηφίζω τόν Σ. Σ. Άδόλφος.

— Συγκρίνοντες όλους τούς χαρακτήρας που διάβασα, βρισκα πειό καλόν τών Σ. Σ. ψηφίζω. Τόρτσενον.

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Γ. Σ. — Έτών 28, όπολοχαγός πεις, άνάστημα κανονικός ύψηλόν. Μελαγχολικός με μάθρα όμορφα μάτια. Πολύ γλεντζές, πολύ δεσποτικός, λίγο σκληρός και γνωστός στο στρατεύμα για την μέρφωση του και τόν παληκαριστό του. Φιρίδες κατακτητής. Άριθμέι πολλά θύματα. Δυσπιστεί στις γυναίκες και έντεπλοδενέβατος. Την γυναίκα την θέλει εύθυμη, ζωηρή και άπολύτως άφοσιωμένη. Σκλαβα.

Ρομαντικός κυνηγός. — Έτών 27, μελοχρυσό-ΤΟ ΠΡΟΦ ΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1924

Ίανουάριος — Έχει ημέρας 31. Της άλλες της έχους π' έζων στο Χρηματιστήριον. Φεβρουάριος. — Η ημέρα έχει ώρες 20 και ή νύχτα ώρες 4, λίγη οικονομία φωτισμού. Μάρτιος. — Ό ήλιος δεν εφύλακται πουθενά. Σύμφωνα με τό νέον ένομοιστάσιον του έγένετο έξοσις παρά τό Ουράνιον. Άπρίλιος. — Η πρωταπριλιά καθιερώνεται ως Έθνική έορτή. Οι γάμοι άπαγορεύονται, λόγω της άκρίβειας τών τροφίμων.

Μάιος. — Διά τούς χρηματιστάς αί ημέρας του είναι μεγάλα και ή νύχτες μικραί, άντιθέτως προς τούς έρπευμένους οι όποιοι θα ήθελαν της νύχτες μεγάλας και τας ημέρας μικράς. Ίούνιος. — Άρχεται ο θερισμός εις τό... Χρηματιστήριον.

Ίούλιος. — Δεν κάνει διόλου ζέστη. Ό ύπουργός τών οικονομικών φορολογεί και τό καλοκαιριώς είδος πόλυτελειας. Άγουστος. — Έρχονται τα πρώτα σταφύλια. Οι καναβίτες παλούν χωριστά της ρόγες και χωριστά τό τσίμπουρα.

Σεπτέμβριος. — Άρχονται τα μαθήματα εις τά... Χοροδιδασκαλεία. Ό σιδηρόδρομος της Κρησιόσας γίνεται όδοκατός από... μέσα. Οκτώβριος. — Τό Βαρόβκιον μεταβάλλεται εις Ντόντινιγκ και ή Παλιά Στρατόνα εις τραπέζιων γαφειών.

Νοέμβριος. — Διά να εύχαρητήσουμεν και τούς Βουδιστάς καθιερούται και τρίτον ήμερολόγιον. Δεκέμβριος. — Η Μρα πίπτει... ένδόξως.

Π. ΝΑΛΕΟΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

νός, μορφή συμπαιθική και έλκυστική, βλεμμα ερυθρόδες, χαρακτήρ σοβαρός και εύγενής εις τό έπακρον. Είνε όπερ του οικογενειακού βίου. Φίλαν και έρωτα έν ένόρως, διότιδέν εύρσεειτά αισθήματα πού έπιδιώκει. Ρολιάδος. — Έτών 23, ευκατάστατος, μορφωμένος, φίλος τών διασκεδάσεων και τών συναναστροφών. Λίγο σοβρός, σταθερός στόν χαρακτήρα και είλικρινής. Φίλος άποκτά ό-λίγους, οίσι την φίλαν την θέλει ιδανικήν. Έπιφυλακτικός στόν έρωτα. Είναι όπερ του έλευθέρου γάμου και όπερ τών έλευθεριών της γυναίκος.

Παριζέτ. Πολύ χαριτωμένη, άναστήματος ύψηλόν, καστανά όρατά μαλλιά κοντά, μάτια γλυκά ερυθρόδη και έκφραστικά, Τραγουδεί παθητικά. Α. Α. — Έτών 22, καταγωγή : Άθηναίος, άνδστήμα μέτριον. Γλυκός, τρυφερός. Ύπηρεσ-τή στη διλοχία προσκολλησας Πειραιώς. Έρρώτος. — Έτών 25, σωματικός και διανοητικός άρμόνιως άνεπτυγμένος, οικονομικός δεθεθίσκται εις άνθροπάτην κατάστασιν Όλίγον όρμητικός, άλλα για τούς φίλους τος γίνεται ήθημα.

Α. Χ. — Έτών 19, λογιστής, δίς Μεσοφίλιαν, ύπηρεστέ ως δεκανός εις τόν 2ον Λόχον προσκολλησας Πειραιώς. Άναστήματος μέτριον και παραστήματος στρατατικού, πρόσ-όπουλο συμπαιθικού, χαρακτήρας σταθερού, όλίγον σοβρός και εύγενής, ψυχή εύαίσθητος. Άγαπεί τας ήρώμεες διασκεδάσεις και τόν είλικρινή έρωτα. Οικονομικός άνεξάρτητος. Μιμής. — Έτών 20, ύψηλόν άναστήματος, μάτια καστανά γεμάτα τσακινιά, λεπτή πεισματάρα, Ύληλάρα εις τό έπακρον, γνωστή τούς άνδρας και γι' αυτό τούς βασανίζει. Της άρέσει ή μοναξιά, επειδή μόνον έχει βρισκει άνακούρσιον.

Κουρέλι. — Έτών 17, πολύ άσχημη, μάτια μικρά κόκκινα και λίγο άλλοόφρα, με ένα λόγον είναι τόπος άντιπαθητικός, αυτό όμοις δεν έμποδίζει να είναι έγωιστρια και φιλόδοξος εις ύτέραντων βαθμών. Λάουρα. — Έτών 21, ύψηλή, εύσμοος, εί-δανική, πολύ ρομαντική, χαρτωμένη, άμερ-πουτο ήθη : της τόπος ά της και εύγενούς κόρης. Θεωρεί τόν έρωτα τό ιερωτάτερον αισθημα-τόν και διά τόν λόγον αυτόν είναι έπιφυλακτική εις τις σχέσεις της και περιμένη τόν ιδανικόν έκείνον άνδρα, τόν όποιον θ' άγαπήση και θα τό μενη πιστή μέχρι τέφρου.

Ίων Δρόσος. — Έτών 22, όλίγον ύψηλός, άρκετά έγγράμματος, ντροπαλός, συμποντικός. Θαυμαστής της φιλολογίας και της μουσικής. Άνοιχτόκαρδος, κερταρικότατος της χυπη-μάτια της μοίρας. Σαν ήθη της μεγάλης του καλωσύνης που είναι, προσπαθεί ν' άνέβη ένα κοκ' σκαλοπάτι της ζωής. Γι' αυτό θα ήθελε να βοηθήμα ψυχοπαιόετια και τόνβρηθήση στόν άγώνα αυτό. Άδιαφορεί για τό έξωτερικό κάλλη, μα ποδή τό κάλλη της ψυχής. Όποιονοιάθ άς τό γράφη μέσω Σφαίρας.

ΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ 59 Θ. Α., 60 Προσφυγοπούλας, 61 Egi-lia, 62 Καλή εύγενός, 63 Ροδρίγου, 64, Σμερνοτοπούλας και 65 Μεγάλου Δουκός. Θα δημοσιευθουν και αυτοί με τήσειράντων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΙΚ. ΑΟ, τόν σημειώσας για τό διαγωνισμό σοκάρες οπλή τομάρη. Άδύνατον να δημοσιευθί. Εενολυτινηνεα, δέν δημοσιουσιόνται άπάντησεις Γαλλιστι. Μ. Πέδον, τό ψευδώνυμον Φόιβος άντικει ει; άλλον. Παρακλιόνταιιδίως: Ορφανη, Βιργενία Ζάγουν και Ρομαντική τών έπιδωκόντων τήν παραλαβήν επιστολών έν έν τοις γραφείοις μου. Καθώς και υπό τό ψευδώνυμον Καδιά από πειραν.

Ο ΕΡΜΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ Ένα ολόδροσο άνθάνω που μεγάλωσε στην γλάστρα, στο βουνό μεταφρευτήθηκε και συντροφεύει τό άστρα. Κι' όλο και μαρταίνεται, γιατί πια δέν τό ποτίζει τό γλυκόνερο που ζήτησε και στις μικρές ξεφυλλίσεις. Ό άνθάνω, σ' ζωούλα μου, όσο τώρα νοσταλγίσης; στη φωλιά σου και στη γλάστρα σου έχει άργά-θα πιάς να ζήσης. Ε. Σουλτάνης

Όλοι εστράφηκαν στην πόρτα και είδαν με έκπληξη, με περιέργεια αλλά και με δισταξέσκαια τον άνθρωπο που τους διέκοιτε σε τέτοια στιγμή.
Ο Στάμος εστράφηκε σχεδόν θυμωμένος.
— Τι είναι; ερώτησε προσπαθών να μαλακώσει τη φωνή του.
Ο νέος τον έβλεπε με τα μάτια άπληνη, παλαιών προφανώς προς κάποια μεγάλη δυσκολία, θέλοντας κάτι να ειπή και μη βρισκόμενος τό θάρρος.
— Κάτι σοβαρό, είπα επί τέλους.
— Τι έπαθε; Μάρια! τον ρώτησε και πάλι ο Στάμος αρχίζων να παρατηρεί την αλλοίωση της μορφής του που προχωρούσε περισσότερο.
— Πρέπει να σας μιλήσω, είπα ο νέος.
— Μα δε βλέπετε πώς; είναι ξένος άνθρωπος εδώ; Πώς, έσύ, έκαμες τέτοιο λάθος; Με διακόπτετε για να μου μιλήσης;
— Κύριε Στάμο, είναι ανάγκη.
— Μιλήσ' έπί τέλους.
— Δέ μπορώ, πρέπει ιδιαιτέρως.
— Έ... τότε... έκαμε ο Στάμος με φοση ώργισμένη κι' ετοιμάστηκε να του ορέξη κατά πρόσωπο κάποια ναυτική βωμολοχία.
'Η περιόχηση όμως τόν συνεγράψατο.
— Καλά, του είπα, θαρρώ άμείως.
Και μ' ένα κίνημα βιαίο και θυμωμένο άνάγκασε τό νέο να μη πάλι στο γραφείο και να κλείσει την πόρτα.
'Όλοι εστράφηκαν με τό έπισόδιο αυτό και περισσότερο άπ' όλους ή Άίνα, ή όποια εξακολουθούσε να βασανίζει τη μνήμη της για να θυμηθή τη φυσιογνωμία έκείνη.
— Ποιος είναι; ερώτησε ή κυρία Διαμάντη.
— Με συγχωρείτε πολύ, είπα λίγο μοξέμενος ο Στάμος σάν να ντροπιάστηκε άπ' τη σκηνή έκείνη, δέν είναι τίποτε... μ' έμω φαινόταν περίεργο... είναι ένας δικός μου άνθρωπος. Δέν είναι τίποτε... με συγχωρείτε.
— Ίσως είναι πραγματικός άνάγκη, είπα ο Διαμάντης.
— Ναι, άν μου τό επιτρέψετε, θα πάω μ' ά σιγή. Τι να έπαθε; είπα ο Στάμος. Με συγχωρείτε.
Και προχώρησε στην πόρτα του γραφείου, ένψ ή Άίνα χωρίς να καταλαβαίνει γιατί, αισθάνθηκε κάποια άόριστη άνησυχία που έπληθίσαζε τό φρόβο.
'Ο Στάμος μπήκε στο γραφείο κι' άφηκε άνοιχτή την πόρτα.
'Ο νέος όμως καθώς περίμενε όδους, έπήγε με νευτικό βάλωμα, την έκλεισε και γύρισε κοντά του.
— Κύριε Στανουρίδη, του είπα ο νέος όχρότερος τώρα άπό τη συγκίνηση, με συγχωρείτε γι' αυτό που έκαμα, αλλά, χωρίς να θέλω άκουσα...
— Τι άκούσατε;
— Με συγχωρείτε, άκουσα πώς ζήτησατε σέ γάμο τη δεσποινίδα Διαμάντη.
'Ο Στάμος αισθάνθηκε την όρεξη να φθάσει μέχρι βιαιότητας στον άνθρωπο έκείνο που τόλμησε, σε τέτοια στιγμή, να του κάμη τέτοια όμμια.
Βλέποντας όμως τη μεγάλη συγκίνηση του κι' έπισπιδή τον ήξερε πόσο σεμνός και συνεσταλαμένος ήταν, έκρατήθηκε.
— Έ, καλά, του είπα, κι' αυτό τό σ' ένδιαφέρει;
— Κύριε Στάμο, μη θυμώσετε μαζί μου, αλλά... ο γάμος αυτός δέν πρέπει να γίνει.
'Ο Στάμος τόν έκύτταξε με άνησυχία και άγαλακτική συγχρόνας.
— Τρελλάθηκες; του είπα επί τέλους.
— Δέν έχετε τώρα καιρό να μ' άκούσετε, αλλά μόλις ευκαιρήσετε θα σας πω τους λόγους.
— Πού έμποδίζουν αυτό τό γάμο;
— Ναι.
— Και ξερείς έσύ...;
— Έξω.
— Πές λοιπόν.
— Δέν είναι καιρός τώρα, άφού σας περιμένουν έξω.
'Ο Στάμος αισθάνθηκε να του ύγραίνει τό μέτωπο ψυχρός ιδρώτας. Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στην άγάπη και την άφοσίωση του νέου έκείνου, που τόν είχε πάρει όπο την προστασία του και ήξερε ότι άπό τό στόμα του θ' άκουσε κάποια άλήθεια.
'Αλλά να τύχη αυτό σε τόσο κρίσιμη στιγμή! Τη στιγμή που έκανε την πρόταση του γάμου του, που την είχε κάμη π.σ.α!
Του ήρθε κάποια ταραχή, ένα είδος ζάλης, αλλά σε λίγο έξανηλασε την άταραξία του και σκέφθηκε ότι έξω τόν έπεριμέναν.
— Καλά, του είπα ναρθη; τό βράδυ και να με περιμένεις εδώ. Μπορεί ν' άργήσω, αλλά να μη φύγεις. Νά με περιμένεις.
Γύρισε βιαστικός στο διάδρομο. Στη μορφή του φαινόταν ή ταραχή.
Τά μάτια της Άίνας και τών άλλων καρφώθηκαν άπάνω του κι' έπερίμεναν κάποια έκήγηση.
(Άκολουθεί)

Ό γιατρός δέν άπήνησεν, άλλ' έκανε να φύγ.
— Σταθήτε, γιατρέ, δέν είπαν ο Πέτρος. Σας χρισάξομαι.
— Αλλά τό ζήτημα είναι πλέον οίκογενειακό, είπαν ο γιατρός.
— Δέν έχουμε κανένα ζήτημα, γιατρέ. 'Ο γάμος αυτός δέν θά γίνει ποτέ.
'Η κρίσιμος στιγμή είχεν έλθει. 'Ο Πέτρος είχε άπόφασι να φθάσει στο σκοπό του και χωρίς την έγκρισιν της μητέρας του. Την άγαπούσεν όμως πολύ και δέν ήθελε να της χαλάσει την καρδιά με την παρακομή του. Προσπαθούσε λοιπόν να την πείσει.
— 'Η άνατροφή μας, είπα στη μητέρα του, δέν μ' ά επιτρέπει να είμθα θύματα τέτοιων προλήψεων.
— Είναι φρικτόν, αυτό που σκέπτεσαι να κάνεις, είπεν έκείνη. ένω τό μάγουλά της έφούνεκταν άπό την έκαιψιν του θυμού που προσπαθούσε να κρύψη.
'Ο γιατρός επενέβη.
— Επιτρέψατέ μου, της είπα να διαφηνήσω. Μη λυσμονήτε ότι στο μέσον υπάρχει ένα έρωτικόν ειδύλλιον και ότι οι ήρωες τό ειδύλλιον αυτό είναι δυό άρρωστοι, τους όποιους ή παρακομή συγκίνηση μπορεί να σκετώσει. Αυτήν την στιγμή σά; μιλώ όχι σάν φίλος αλλά σάν γιατρός, που δέν επιθυμεί την καταστροφή των άρρωστων που τού έχουν εμπιστευθή.
'Η μητέρα του Πέτρου ταράχθηκε περισσότερο.
— Δέν θά ένδώσω ποτέ είπεν. 'Ο Πέτρος μπορεί να παντρευθή την εξαδέλφη του ούτ' έγω όμως, ούτε κανείς άλλος άπό τους συγγενείς του θ' άναγνωρίσουμε τόν γάμον αυτό. 'Θι είναι ντροπή αυτή.
— Τόσο λοιπόν μισείτε τη Λούλα; είπα έκαιρικά ο Πέτρος.
— Άγρια τά μάτια της; μητέρας του ά γ' ο αν να φλογ' όνται.
— Πώς μιλάς; έτσι, του είπα. Τι θέλεις να πη; μ' αυτό;
— 'Οτι μισείτε τη Λούλα, έπε δέ ή μητέρα της...
— Σάπα, του φώναζεν ή μητέρα του, σάπα γιατί θα φύγω και δέν θα μ' έναυιάσεις παιά ποτέ.
— Μη συγγέσθε, είπα ο γιατρός. Αυτά τά ζητήματα δέν λύνονται με θυμούς. Μιλήστε μόνοι σας. Έμένα σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε.
'Ο γιατρός έβγήκε έξω κι' έκλεισε πίσω την πόρτα του γραφείου του.
Μητέρα και παιδί έκυττάονταν κατάματα χωρίς να μιλούν.
— Πηγαίνω κι' έγω, έκανε σέ λίγο ή μητέρα του. 'Αν θέλεις να έξανηλαή' ουμε σε περιμένω σπίτι.
— Όχι, έκανε ο Πέτρος, δέν μπορώ να φύγω άπό δώ μέσα.
Προσπάθησε να γλυκάνη δυο μορφοίσε τό ύφος του.
— Άκούστε με με περισσότερα καλοσύνη, είπα στη μητέρα του. Κάποτε και έσείς άγαπήσατε και είδατε τί σας έστοιχισε που έχέσατε τόν...
— Σάπα, του φώναζε και πάλιν ή μητέρα του. Πού τά ξερείς αυτά, παιός σου τά είπεν;
— 'Η Λούλα, άπήνησεν άδιστακτός ο Πέτρος. Τώρα τά ξερω όλα. Σ' όρα άκόμα πόδαν προέρχεται ή έτιμωσή σας. Μισείτε τόσον πολύ τη Λούλα. 'Αλλά πρέπει να την συγχωρήσετε, μητέρα. Να την συγχωρήσετε γιατί αυτή δέν έφταιξε σε τίποτα, γιατί θα γίνη αύριο παιδί σας.
'Η φυσιογνωμία της μητέρας του φάνηκε λίγο κατενευσμένη.
— Δέν την μισώ, είπεν, μα δέν θέλω να την παντρευθή, γιατί είναι πρώτη σου εξαδέλφη και ο γάμος σου αυτός θα είναι καταραμένος.
— 'Ο γάμος αυτός, μητέρα, θα είναι ή εύτυχία μου. Δέν λογαριάζετε άλλωστε πώς μπορεί να μη ζήσω και πολύ. Άφήστε τη λίγη μου ζωή να τήν ζήσω με λίγη χαρά. Άφήστε με. Δέν θ' ή σ' ά επιβιώνω σε τίποτα. 'Η Λούλα σας άγαπά. Πιστεύσατε, σας άγαπά και πληγώνεται που την μισείτε.
— Κάνε όπως θέλεις, Πέτρο. Θα σε παρακαλέσω όμως να μη φέρεις σ' όδοπία τό κορίτσι αυτό. 'Οτι γρησασθής θα σου τό δώσω για να ζήσης μαζί της όπουδήποτε της γής θέλεις. Φθάνει να μη λημονήσης; τη μητέρα σου. Φθάνει να μου γράφεις πώς είσαι καλά.
— Δέν μπορείτε λοιπόν να μου δώσετε τη συγκατάθεσί σας;
— Και να θέλω δέν μπορώ. Μην έπιμένεις περισσότερο. Θα μου κάνεις κακό. Δέν άντέχω πια. Παντρεύσου, δέν σ' έμποδίζω. Παντρεύσου, άφού λες πώς αυτό θα σε κάνει εύτυχισμένο. 'Ο γάμος σου θα μένη μυστικός. Κανείς συγγενής δέν θά τόν μάθ.
— Άς είναι κι' έτσι, έκανε ο Πέτρος χλωμός άπό την συγκίνηση. 'Εσείς τουλάχιστον θ' άρχισατε να με βλέπετε;
— 'Όταν θα είσαι μόνος σου, να...
— 'Αλλά ή Λούλα θα είναι γυναίκα μου... Θα τήν μισήτε και τότε;
— Σέ παρακάλεσα να μη μου έξανηλαήσης γι' αυτήν την υπόθεσι. Φεύγω. 'Αν χρισάσθής τίποτα γράψτε μου ή στείλε μου τόν γιατρό. Άντιό, Πέτρο.
(Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ (Συνέχεια και τέλος)
'Η Μυριάνά είχε χρυσή καρδιά. Παραμερίζοντας τόν Χώρικαν που ήθελε να τη διαγάσει, γονάτισε μπροστά του και τού σηκώσε τό κεφάλι πού ήταν ματωμένο. 'Εκει κοντά έτρεχε κάποιο ποταμάκι. Μούσκεψε τό μαυδάκι της και άρχισε να τού πλένη τις πληγές του. Σε λίγο είχε έντελώς καθαρίσει τό πρόσωπό του, και με έκπληξη τό έκτύτασε.
Τι παράξενο ζώο! Ποτέ της άλλη φορά δέν τό είχε έναυιάδη. Κι' όμως κάτι της θυμίσε, και κάτι, άλλο τί;
... 'Α ώρισμένος τώρα θυμάται, της θυμίσε τόν έαυτό της όπας τόν είχε ίδεί μιά μέρα στα νερά της λίμνης. Είχε όμως και κάτι διαφορετικό. Κάτω άπό τη μύτη ένα χνοδί έλαφρό έφαινότο...
Έάρνου ή Μαριάνά όπισθοχώρησε τρομαγμένη. Είχε «αταλέσει. Τό ζώο αυτό ήταν άνθρωπος και όχι μόνον άνθρωπος αλλά και νεός, δηλαδή τό άγριότερο ζώο που μορφοίσε ποτέ με συναντήση κατά τά λεγόμενα του μάγου.
'Η πρώτη της σκέψη ήταν να άπομακρυνθή τό ταχύτερο, έπειτα όμως σκέφθηκε πώς στην κατάστρεψι που βρισκόταν τό παράξενο αυτό ζώο δέν μπορούσε βέβαια να τής κάμη κακό, και άπακούοντας στην έμπνευσιν της, καρδιάς της, τόν περιποιήθη όσο της ήταν δυνατόν περισσότερο.
Τό πρωί σηκώθηκε πολύ νωρίς, έβαλε σ' ένα καλάθι τρόφιμα και κρασί, έπήρε μαζί της και μιά ζεστή κουβέρτα και άφάνοντας τό Χώρικαν τόν σπήτη διεσύνθηκε με κάποιο δισταγμό προς τό δάσος.
'Επειτα άπό πολύ ώρα έφθασε τέλος στον τόπο που είχε άφήσει τόν πληγωμένο. 'Ηταν πάντα εκεί και έκοιμάτο. 'Επήγε κοντά του, τόν σκέπασε και έτοποθέτησε τό καλάθι στο πλάι του και έπειτα κρύφθηκε πίσω άπό κάτι θάμνους και περίμενε να ιδή τί θα γίνει.
Σέ λίγο σέ άπο να ζεντφ και έκκληκτος να κυτάρχη την κουβέρτα και τό καλάθι. Με εθχαρήσιση αλλά και κάποια δυσκολία έπήρε τά τρόφιμα, έφαγε, κι' έπειτα ήπιε και κρασί. Σε λίγο κοιμάταν πολύ βαθιά.
'Η Μυριάνά τόν κυτταζε έκπληκτη κι' αή. 'Όστε αυτό ήταν τό άγριο θηρίο που της είχεν περιγράψει; Ποιά ένοι! Εύρισκε πώς δέν είχεν διόλου δίκαιο να τό νομίζουν τόσο κακό. 'Ωρισμένος για κάποια παρεξήγησι έπαρόκειτο! 'Ο νέος αυτός ήταν εκπληκτικός! Μα άπ' έναντίας, ή Μυριάνά τόν εύρισκε χαριτωμένο! Τι όμορφο που κοιμάταν. Τι γλυκά ήταν σκορπισμένα στο πρόσωπο του!...
'Από έκείνη την ήμέρα ή Μυριάνά δέν έσκέπτετο τίποτα άλλο παρά πώς να σπύσει τό ταχύτερο για να περιποιηθή τόν νέο που συλλογιζότανε διαρκώς. Πάντοτε όμως τού προσέφερε πός περιποιήσεις της: όταν έκοιμάτο, γιατί δέν ήθελε να τήν ιδή, και μόλις έσηκώθηκε κρυβόταν πίσω άπό τους θάμνους και όφες δολοφόνος τόν παρακολουθούσε με τό βλέμμα κροτάωντας τήν άναπνοή της για να μη τήν καταλάβη, και μ' ένα παρόξενο αίσθημα πούτης έσφιγγε την καρδιά και πού μ' άκρίτη φορά τό αισθανόταν.
Μιά μέρα όμως όταν ή Μυριάνά ήλθε, σάν πάντα, πρωί-πρωί, δέν βρήκε κανέναν εκεί που ός χέδς έκείτο ο έξενος.
Αισθάνθηκε έναν άλλοκοτο πόνο να της σφιγγε την καρδιά και γονάτισε και φίλησε τό χόμα. Σηκώνοντας όμως τό κεφάλι είδε παρτέκι ένα χαρτί που είχε άπάνω χαραγμένες λίγες μόνον γραμμές.
'Εγινε καλά και ψέφυγω. Σας ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά που μ' έσώσατε, γιατί συγχρόνας σώσατε και μιά άλλη ύπαρξη άπό τόν θάνατο, την άρρωστικιστικά μου, που μ' άγαπά και με περιμένει!
'Η Μυριάνά διάβασε και έξανηλαύσε αυτό αυτό γράμμα έως ότου αϊ δυνάμεις της τήν έγκατέλειψαν κι' έπεσε στο χόμα άνασθητή.
'Όταν άπό μερικές μέρες έγύρισε ο Μάγος και βρήκε τό παλιό άδειανό διάταζε τόν Χώρικαν να ψάξη να εύρη τήν πολυαγαπημένη του έγγονή. Τό πιστό σκυλί έτρεξε έδώ κι' εκεί και στο τέλος με κλάμα θλιβερό είδοποιος τόν μάγο πός τήν είχε εύρη.
'Ελήθησας κι' αυτός και μόνον άπό τά ένδύματα άνεγνώρισε τήν μικρή του έγγονή. Τό πρόσωπο της έδειχνε πιά στην πραγματική της ηλικία και τά μαλλιά της ήταν κάτασπρα.
Κι' αυτό γιατί ή μικρή Μυριάνά είχε ζήση σε λίγες στιγμές μιά δολοκλήρη ζωή, άφού άγάπησε και ύπέφερε. Μετάφρασις Α. Μ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ 30 Δεκέτ ή λέξις
— Α. Α. — 'Επισκοπήσθον σας έλήθη. Παρακαλώ όπως ζήτησε την διεσύνθησιν μου άπό τόν διεσύνθητή της 'Σφαίρας' ολανθήσαστε ήμεις και όσα ενυαίρησαστε. Τό ταχύτερον. Μ. C. h e l.
— Νεαρά κυρία γλωσσολόγος ζητεί άλληλογραφίαν και άναλλαγή φωτογραφίας με κυρίου παταχόθεν και ιδιαιτέρως με τούς εν Αλγύπτω, 'Αμερικη, Άγγλη, και Γαλλία. Γράψατε Δε υ κ η ν Κ υ ρ ε ί α ν.
— Άναλλάσσοσ σ. ρ. και πιστολίε με μορφωμένα κορίτσια. Σκεπός έσθ. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε: Πιτρον Βαββακούσην ποστε restante 'Αθήνα.
'Αλληλογραφίαν με ίδιους και προσφυγοπέθες Πειραιώς, Χαλκίδος, 'Αθηνών, Θεσπώνης, δια να διασκέδασουν τήν κοινόσιν της Σχολής μας ζαήν. Μ. α ρ α κ η ς 'Α ν τ ώ ν ι ο ς, Προβολάκης, Πελοπίδης, Καλιόθετος 'Ανδροκλής. 'Αστυνομήν Σχολή Κερκύρας.
— Ποιός νέος θα βρεθή να παρηγορήσει μιά δυστυχισμένη ύπαρξη; Γράψατε Κ α ς σ ι α ν ή ν Π α π α ρ η γ ο π ο ύ λ ο υ Ρ. Ρ. Δόμα.
— Μαργαρίταν Γκατιέ. Γράψατε 'Α γ γ ε λ ο ν Ν α ι δ η ν Γραφεία 'Σφαίρας'. Ου εις 44.
— 'Αλληλογραφώ με μορφωμένα κορίτσια. Γράψατε Γ. Α. Ρ. Ποτε Restante 'Ενταύθα.
— Γράμμα αίσθηματικά ποιή νέα θ' άτελλή και τά πολλά μου όνειρα θ' άγάπη να ξεθάψη; Σην πονεμένη μου καρδιά ποιά βάλσαμον θα χύση της τύχης τό άπόκλιτρο ποιή μιά παρηγορήσι; 'Ε λ π ι δ ο φ ο ρ ο ν Ρ. Ρ. 'Αθήνα.
— Διά να διασκεδάσω τάς μουσούσων ήμέρας τάς όποιάς διέχομαι μακράς της άναπνεύσε; μου πατείδος εθρισμένος εν τφ έσωτερικφ της 'Αφρικης άλληλογραφώ με ίδιους έξ όλης της 'Ελλάδος. Αιούθους Via Zanton. Mr Mitsos Poste Restante Salisburg Rhodesia S. Africa.
— 'Ο 'Οθέλλος μη έχων γραμμάς θ' ήθελε ν' άλληλογραφήσει με κορίτσια άντιστρας κοινών, κής τάξους και μορφώσας. Προς τόν αυτόν σκοπόν δάδουε και δωρεάν μαθήματα Γαλλικής και Γερμανικής εις νέους και ίδιους. Ου εις 44.
— 'Όποια όνειροσται άγάπη τρελλή ές μου γράφη. Προτιμώ εν Θεσπώνης. Δ η μ ή τ ρ ο ς Γ ε σ ο ρ γ ι δ η ς Σ. Ενδοκροίτον Καβάλλα Με γάλ. 'Αλεξάνδρου 7 Θεσπώνης.
— 'Απόκτατος Λοχαγός Πεζικού διά τό τελευταίον Στρασιονικόν νήμα έπών 27, ζητεί άλληλογραφίαν με έκατάστατον δεσποινίδα ή χήραν ηλικίας 20-25 έτών ύποσχόμενος γομον. Προτιμώτας Καρδίτσας, Τρικάλων, Βόλου και Θεσπώνης. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε Ν ι κ ο λ α ο ν Π α π α κ ο ν σ τ α ν τ ί ν ο υ 'Απόστρατον Λοχαγόν Αιδούσων 'Αργολίας Καρδίτσας Θεσπώνης.
— Διπλωματίσχος μηχανικός έπών 28 κατέχων άόλιστην θέσιν έκπυθών να γναρισθή με νίαν ή χήραν έχουσαν σεβαστήν περιουσίαν με σκοπόν τόν γάμον. 'Οθέλλου διά κ. Α. Μ. Ου εις 44.
— 'Αν όπό τό ψευδώνυμον Σκουφά; κρυπταται θ' Α άπάντησιν μίση 'Σφαίρας' Ν. Π.
— Διοβήταν τώρα τόσα χρόνια έντοχα ούδα-μω εύρήθη. Θα βρεθή άρα γε οί κμαινωσ, που να νοσή κορίτσιοι, γράμμα; 'Εμπρός άς δοθ. με. Γράψατε έπιλοχων Δ ω ρ ο ν Α υ γ ε ρ ι ν έ ν, λοχων Σ η μ η ν 'Α γ α π η τ ό ν. 23 η Σύνταξ Ιος Άλχος Κομοτινή.
— 'Επί τη έπιτελώ τωθ νιο έτους εύχομαι στο χαρισμένο κοινάκι Θεσπώνης τήν διδα Μαρίαν Παταχόθεν έτη πολλά εύτυχισμένα και τρεχίαν εκπλήρωσιν του ποθητού της όνειρου. 'Α ρ ε σ τ ο κ ρ α τ η ς Α λ γ υ π τ ι α δ η ς. Poste Restante Θεσσαλονίκη.
— Έίνος κύριος Μηχανικός ευγενέστατος ζήτη άλληλογραφίαν μόνον με πιστολίε νεαρός χήρας ύποσχόμενος γάμον. Γράψατε Ν ι κ ο λ ο ν Γ ε σ ο ρ γ ι δ η ν Ρ. Ρ. 'Αθήνα.
— Παρακαλείται ο γναριστήν 'Αταλάντης Αντωνιάδου έξ 'Αιδίνιου με γράμη Γ. Σανελλαίου θ. Κιλκίς Κεραισίν.
— Juliette. Πατήσια. Ζήτησης γράμμα μου στη σύστασι Χ. Σ. Τά σ ο ς Φ τ ε ρ η.

Τήν περασμένη έβδομάδα άναγκασθηκα, λόγω άσθενείας, να μην έπισκοπήσω άπό της στήλης αυτής με τούς συναργάτας μου. Για όλη άκουσίαν αυτήν παραλείψην τούς ζητά συγγνώμη και επανέχομαι σήμερα δριμύτερος.
'Ο άπολογισμός για τόν συναργάσιν των άναγνωστριών και άναγνωστών δια τό λήξαν έτος ύπήρξε πολύ ικανοποιητική. Οι παλαιό μου συναργάται εργάσθησαν για τό 'Σφαίρα' με όλο τό γούστο και με όλη τους τήν δέναμιν για να μου δώσουν εξαίρετικώς ποιότητος κομμάτια, πολλά των όποιων έσκυαν θερμοτάτης ύποδοχης άπό τό άναγνωστικόν κοινόν λόγω της πρωτοτυπίας των. Οι δέ νέοι μου συναργάται έπρωτικηθήσαν και αυτοί να μνησθούν τούς παλαιούς και πολλοί τό κατώρθωσαν. Είς τήν 'Σφαίρα' έδημοσιεύθησαν έξ άλλου και μερικά κομμάτια που είχαν ως κύριον σκοπόν τήν ένδάρρυσιν του γράψαντος. 'Αναγνώσται που είδαν για πρώτη φορά στη 'Σφαίρα' ένα έργο της δημοσιεύσασιν έπλοκαμήθησαν με τήν ένδάρρυσιν που τούς έκομα και κατώρθωσαν να φανούν έντελώς έξέιοι αυτής.
'Η άλήθεια είναι ότι μερικοί δυσχερεστήθησαν διότι δέν μπόρεσαν να δώθιν ένα έργο τους δημοσιεύσασιν. 'Ομολογώ όμως ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς δέν συνεμορφώθησαν με τάς ύποδείξεις μου κι' εξακολουθούσαν να με κεραυνοβολούσιν με τά έργα των, άκατάλληλα, όσέτι τόπλιστον, για μιά άπληάνησιν.
Οι άλλοι δέν μόνον έκαμαν διουλου για συναργάται. Που' όλην του την καλήν διάθεσιν δέν μπόρεσα να βρω στα έργα των ούτε ένα σημείον καλόν. Ούτε διαόρθωσιν δέν έσώκωσαν. Και τά άπερριπτα διακόως, με τήν συνειδησίαν μου άναπαυμένη ότι δέν άδικοισα κανένα, ούτε κανένα θα άδικήσω. Και στο κοινούργιο χ'όνο θα είμαι ή άσπυτη'ς κριτής τών έρσων των άναγνωστών μου, κριτής μόν αλλά και φλος, πού δέν θα παραλείψω ποτέ να τους κ' όδογηώ για να φθάσουν — όσους μορφοί να φθάσουν — εις τήν γαμμήν που πρέπει, έπει που θα μορφοίσε πια να δώθιν επαμοιβόμενους τούς κόπους τους.
Και τώρα, μαζί με τάς εύχάς μου για τόν κοινούργιο γ'όνο, σ' άνωστω φιλικώτατα να συμφορμώσαστε πάντα προς τάς ύποδείξεις μου για να μπόρεσω έτσι κι' έγω να όμολογήσω με χαρά στο τέλος του έτους αυτού ότι κανείς άπο τούς συναργάτας μου δέν έμεινε δυσχερεστικόμενος.
Είς τών πίνακα των άποτελεσμάτων του Φεβρου. Δημοσιεύσασιν έγινε κάποιο λάθος εις βάρος της ύποψφίας Θεσπώνης διδος Μαρίας Παταχόθεν. Αηλαδή άντι της διδος Α. Λη; Λιακοπούλου έψηφύσθη ή τις Παταχόδου δια ψήφων 1025 όπως έμφαίνονται εις τόν δημοσιεύσασιν εις προηγούμενα φύλλα πίνακα. Ζητώ συγγνώμη και άπό της δύο διδες δια τήν συγκίνηση, της όκοίας τούς έγωνα πρόξενος. Δέν μπορούσα όμως να μη επανορθώσω μιά άδικία.
'Εγνώριω: Άλδος Σοφίας Μαυροειδή «Σε προσέμα», Μιχαήλ Παύτα «Ελσείο», Βασιλ. Φιλίππα «Προσμενόντας», Άλδος 'Ελίτης Καλλιά «Μην άργήσ», Χας Κρητικού «Κ' είμαι», Άδρας Αιλιού «'Απογοητεύσει», τά έργα των συναργάτων δημοσιεύονται ύπό όρισμένους προϋποθέσεις. Θέλατε σεις ν' άποταλέστε εξαίρεσιν; 'Επιστολή έδόθη.
Ο ΒΡΥΣΙΝΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ;
'Η δίσ Μανταλία προς την θείαν της κυρίαν Φανή.
'Αγαπητή μου θεία,
'Θι σ' άς παρακαλέσω να μη θυμώσαστε μαζί μου επειδή παρέλειψα να σας έπισκεφθώ καθόλον τό διάστημα της περασμένης έβδομάδος. Θα ύποθέσαστε, βέβαια, ότι ή προστομιασής για τό γάμο μου με έμποδίσαν. Κι όδου. Πρώτον διότι δέν κάω καμμίαν τέτο:αν προστομιασά και δεύτερον διότι άπεφάσισα να μην παντρευθώ. Θα μ' έρωτήσετε τώρα για τόν καυμένο τόν Ζόλη. Σας βεβαίως πώς δέν τού κακοφάνηκε διόλου, τώρα τελευταία στήν συμπεριφορά του έν γένει άπέναντί μου άρχισα να μαντεύω τόν κόρον. 'Η άλήθεια είναι πώς πολύ νωρίς προχωρήσαμε και οι δύο. 'Ε, μα δέν μπορούσα να τόν βλέπω και τόσον διστακτικό. Πιστεύσατε πώς στην άρχή, όταν τό βράδυ τόν συνάδουσα μέχρι τήν εξαπόρτα, έδίστωξε και να μ' έφιλήσ. 'Ο άνωθροποςούός άνέβαλλε τά πάντα δια τάς ήμέρας τών γάμων. Μ' έπιανα τό νεύρα μου. 'Ηχογονο στιγμές που έσκαπτόμουν: Για να φέρτατε έτσι ψυχρά άπέναντί μου αυτός ο Ζόλη θα πη ή πώς έγω δέν άξίζω μιά διαχυσιν ή ότι θα έχη καμμά άλλ και τόν κουράζει πολύ. Και για να τόν δοκιμάσω τού είπα μιά μέρα πώς μετανόωσα και πώς άναβάλλω τό γάμον εν' άόριστον. Τού είπα άκόμα πώς θα τόν άγαπά όσο διάστημα μ' άγαπά κι' έκείνος. 'Εκείνος έφάνηκε πολύ χαρούμενος κι' άπό τότε έκλειστηκε μεταξύ των δύο μας μιά μυστική συνθήκη. 'Ο Ζόλη έπήρε τότε θάρρος. 'Αφού τού άπέκλειςσα τόν γάμο μορφοίσε τώρα κάλλιστα να με μεταχειρισθή όπως όταν παντρευόμθα. 'Εκείνο που ήθελα, άγαπητή μου θεία, τό κατώρθωσα. 'Ο Ζόλη έγινε πολύ διαχυτικός μαζί μου, τόσο διαχυτικός ώστε φαίνονται πώς ο κατεργαράκος έμπούχισσε γρηγορα.
'Εν τούτοις περιπλάσει θα μ' ερωτήσαστε τί θα κάω τώρα. Άπολύτατα θα δώσω άόριστον άδειαν στο Ζόλη και θα φροντίσω για έναν άντικαταστάτη. Θα μου πής πώς αυτό δέν είναι τίς άναγορσές; 'Εκείνο που είπα κορίτσια μόνον όταν παντρεύεται και πώς δικαιομα να... Κι' όταν τότε μορφοίση; 'Υστερα; 'Ενφ τώρα έχει κάθε έλευθερίαν όταν νωπίσθ τόν κόρον να τρέψη άμείως για τόν άντικαταστάτη, ο όποιος στην περιστασιν, αυτή μοιάζει μ' ένα πολύ άποτελεσματικόν έρεκτικόν. Συμφωνείτε;
(Άκολουθεί)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ;
'Η δίσ Μανταλία προς την θείαν της κυρίαν Φανή.
'Αγαπητή μου θεία,
'Θι σ' άς παρακαλέσω να μη θυμώσαστε μαζί μου επειδή παρέλειψα να σας έπισκεφθώ καθόλον τό διάστημα της περασμένης έβδομάδος. Θα ύποθέσαστε, βέβαια, ότι ή προστομιασής για τό γάμο μου με έμποδίσαν. Κι όδου. Πρώτον διότι δέν κάω καμμίαν τέτο:αν προστομιασά και δεύτερον διότι άπεφάσισα να μην παντρευθώ. Θα μ' έρωτήσετε τώρα για τόν καυμένο τόν Ζόλη. Σας βεβαίως πώς δέν τού κακοφάνηκε διόλου, τώρα τελευταία στήν συμπεριφορά του έν γένει άπέναντί μου άρχισα να μαντεύω τόν κόρον. 'Η άλήθεια είναι πώς πολύ νωρίς προχωρήσαμε και οι δύο. 'Ε, μα δέν μπορούσα να τόν βλέπω και τόσον διστακτικό. Πιστεύσατε πώς στην άρχή, όταν τό βράδυ τόν συνάδουσα μέχρι τήν εξαπόρτα, έδίστωξε και να μ' έφιλήσ. 'Ο άνωθροποςούός άνέβαλλε τά πάντα δια τάς ήμέρας τών γάμων. Μ' έπιανα τό νεύρα μου. 'Ηχογονο στιγμές που έσκαπτόμουν: Για να φέρτατε έτσι ψυχρά άπέναντί μου αυτός ο Ζόλη θα πη ή πώς έγω δέν άξίζω μιά διαχυσιν ή ότι θα έχη καμμά άλλ και τόν κουράζει πολύ. Και για να τόν δοκιμάσω τού είπα μιά μέρα πώς μετανόωσα και πώς άναβάλλω τό γάμον εν' άόριστον. Τού είπα άκόμα πώς θα τόν άγαπά όσο διάστημα μ' άγαπά κι' έκείνος. 'Εκείνος έφάνηκε πολύ χαρούμενος κι' άπό τότε έκλειστηκε μεταξύ των δύο μας μιά μυστική συνθήκη. 'Ο Ζόλη έπήρε τότε θάρρος. 'Αφού τού άπέκλειςσα τόν γάμο μορφοίσε τώρα κάλλιστα να με μεταχειρισθή όπως όταν παντρευόμθα. 'Εκείνο που ήθελα, άγαπητή μου θεία, τό κατώρθωσα. 'Ο Ζόλη έγινε πολύ διαχυτικός μαζί μου, τόσο διαχυτικός ώστε φαίνονται πώς ο κατεργαράκος έμπούχισσε γρηγορα.
'Εν τούτοις περιπλάσει θα μ' ερωτήσαστε τί θα κάω τώρα. Άπολύτατα θα δώσω άόριστον άδειαν στο Ζόλη και θα φροντίσω για έναν άντικαταστάτη. Θα μου πής πώς αυτό δέν είναι τίς άναγορσές; 'Εκείνο που είπα κορίτσια μόνον όταν παντρεύεται και πώς δικαιομα να... Κι' όταν τότε μορφοίση; 'Υστερα; 'Ενφ τώρα έχει κάθε έλευθερίαν όταν νωπίσθ τόν κόρον να τρέψη άμείως για τόν άντικαταστάτη, ο όποιος στην περιστασιν, αυτή μοιάζει μ' ένα πολύ άποτελεσματικόν έρεκτικόν. Συμφωνείτε;
(Άκολουθεί)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ;
'Η δίσ Μανταλία προς την θείαν της κυρίαν Φανή.
'Αγαπητή μου θεία,
'Θι σ' άς παρακαλέσω να μη θυμώσαστε μαζί μου επειδή παρέλειψα να σας έπισκεφθώ καθόλον τό διάστημα της περασμένης έβδομάδος. Θα ύποθέσαστε, βέβαια, ότι ή προστομιασής για τό γάμο μου με έμποδίσαν. Κι όδου. Πρώτον διότι δέν κάω καμμίαν τέτο:αν προστομιασά και δεύτερον διότι άπεφάσισα να μην παντρευθώ. Θα μ' έρωτήσετε τώρα για τόν καυμένο τόν Ζόλη. Σας βεβαίως πώς δέν τού κακοφάνηκε διόλου, τώρα τελευταία στήν συμπεριφορά του έν γένει άπέναντί μου άρχισα να μαντεύω τόν κόρον. 'Η άλήθεια είναι πώς πολύ νωρίς προχωρήσαμε και οι δύο. 'Ε, μα δέν μπορούσα να τόν βλέπω και τόσον διστακτικό. Πιστεύσατε πώς στην άρχή, όταν τό βράδυ τόν συνάδουσα μέχρι τήν εξαπόρτα, έδίστωξε και να μ' έφιλήσ. 'Ο άνωθροποςούός άνέβαλλε τά πάντα δια τάς ήμέρας τών γάμων. Μ' έπιανα τό νεύρα μου. 'Ηχογονο στιγμές που έσκαπτόμουν: Για να φέρτατε έτσι ψυχρά άπέναντί μου αυτός ο Ζόλη θα πη ή πώς έγω δέν άξίζω μιά διαχυσιν ή ότι θα έχη καμμά άλλ και τόν κουράζει πολύ. Και για να τόν δοκιμάσω τού είπα μιά μέρα πώς μετανόωσα και πώς άναβάλλω τό γάμον εν' άόριστον. Τού είπα άκόμα πώς θα τόν άγαπά όσο διάστημα μ' άγαπά κι' έκείνος. 'Εκείνος έφάνηκε πολύ χαρούμενος κι' άπό τότε έκλειστηκε μεταξύ των δύο μας μιά μυστική συνθήκη. 'Ο Ζόλη έπήρε τότε θάρρος. 'Αφού τού άπέκλειςσα τόν γάμο μορφοίσε τώρα κάλλιστα να με μεταχειρισθή όπως όταν παντρευόμθα. 'Εκείνο που ήθελα, άγαπητή μου θεία, τό κατώρθωσα. 'Ο Ζόλη έγινε πολύ διαχυτικός μαζί μου, τόσο διαχυτικός ώστε φαίνονται πώς ο κατεργαράκος έμπούχισσε γρηγορα.
'Εν τούτοις περιπλάσει θα μ' ερωτήσαστε τί θα κάω τώρα. Άπολύτατα θα δώσω άόριστον άδειαν στο Ζόλη και θα φροντίσω για έναν άντικαταστάτη. Θα μου πής πώς αυτό δέν είναι τίς άναγορσές; 'Εκείνο που είπα κορίτσια μόνον όταν παντρεύεται και πώς δικαιομα να... Κι' όταν τότε μορφοίση; 'Υστερα; 'Ενφ τώρα έχει κάθε έλευθερίαν όταν νωπίσθ τόν κόρον να τρέψη άμείως για τόν άντικαταστάτη, ο όποιος στην περιστασιν, αυτή μοιάζει μ' ένα πολύ άποτελεσματικόν έρεκτικόν. Συμφωνείτε;
(Άκολουθεί)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ;
'Η δίσ Μανταλία προς την θείαν της κυρίαν Φανή.
'Αγαπητή μου θεία,
'Θι σ' άς παρακαλέσω να μη θυμώσαστε μαζί μου επειδή παρέλειψα να σας έπισκεφθώ καθόλον τό διάστημα της περασμένης έβδομάδος. Θα ύποθέσαστε, βέβαια, ότι ή προστομιασής για τό γάμο μου με έμποδίσαν. Κι όδου. Πρώτον διότι δέν κάω καμμίαν τέτο:αν προστομιασά και δεύτερον διότι άπεφάσισα να μην παντρευθώ. Θα μ' έρωτήσετε τώρα για τόν καυμένο τόν Ζόλη. Σας βεβαίως πώς δέν τού κακοφάνηκε διόλου, τώρα τελευταία στήν συμπεριφορά του έν γένει άπέναντί μου άρχισα να μαντεύω τόν κόρον. 'Η άλήθεια είναι πώς πολύ νωρίς προχωρήσαμε και οι δύο. 'Ε, μα δέν μπορούσα να τόν βλέπω και τόσον διστακτικό. Πιστεύσατε πώς στην άρχή, όταν τό βράδυ τόν συνάδουσα μέχρι τήν εξαπόρτα, έδίστωξε και να μ' έφιλήσ. 'Ο άνωθροποςούός άνέβαλλε τά πάντα δια τάς ήμέρας τών γάμων. Μ' έπιανα τό νεύρα μου. 'Ηχογονο στιγμές που έσκαπτόμουν: Για να φέρτατε έτσι ψυχρά άπέναντί μου αυτός ο Ζόλη θα πη ή πώς έγω δέν άξίζω μιά διαχυσιν ή ότι θα έχη καμμά άλλ και τόν κουράζει πολύ. Και για να τόν δοκιμάσω τού είπα μιά μέρα πώς μετανόωσα και πώς άναβάλλω τό γάμον εν' άόριστον. Τού είπα άκόμα πώς θα τόν άγαπά όσο διάστημα μ' άγαπά κι' έκείνος. 'Εκείνος έφάνηκε πολύ χαρούμενος κι' άπό τότε έκλειστηκε μεταξύ των δύο μας μιά μυστική συνθήκη. 'Ο Ζόλη έπήρε τότε θάρρος. 'Αφού τού άπέκλειςσα τόν γάμο μορφοίσε τώρα κάλλιστα να με μεταχειρισθή όπως όταν παντρευόμθα. 'Εκείνο που ήθελα, άγαπητή μου θεία, τό κατώρθωσα. 'Ο Ζόλη έγινε πολύ διαχυτικός μαζί μου, τόσο διαχυτικός ώστε φαίνονται πώς ο κατεργαράκος έμπούχισσε γρηγορα.
'Εν τούτοις περιπλάσει θα μ' ερωτήσαστε τί θα κάω τώρα. Άπολύτατα θα δώσω άόριστον άδειαν στο Ζόλη και θα φροντίσω για έναν άντικαταστάτη. Θα μου πής πώς αυτό δέν είναι τίς άναγορσές; 'Εκείνο που είπα κορίτσια μόνον όταν παντρεύεται και πώς δικαιομα να... Κι' όταν τότε μορφοίση; 'Υστερα; 'Ενφ τώρα έχει κάθε έλευθερίαν όταν νωπίσθ τόν κόρον να τρέψη άμείως για τόν άντικαταστάτη, ο όποιος στην περιστασιν, αυτή μοιάζει μ' ένα πολύ άποτελεσματικόν έρεκτικόν. Συμφωνείτε;
(Άκολουθεί)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ;
'Η δίσ Μανταλία προς την θείαν της κυρίαν Φανή.
'Αγαπητή μου θεία,
'Θι σ' άς παρακαλέσω να μη θυμώσαστε μαζί μου επειδή παρέλειψα να σας έπισκεφθώ καθόλον τό διάστημα της περασμένης έβδομάδος. Θα ύποθέσαστε, βέβαια, ότι ή προστομιασής για τό γάμο μου με έμποδίσαν. Κι όδου. Πρώτον διότι δέν κάω καμμίαν τέτο:αν προστομιασά και δεύτερον διότι άπεφάσισα να μην παντρευθώ. Θα μ' έρωτήσετε τώρα για τόν καυμένο τόν Ζόλη. Σας βεβαίως πώς δέν τού κακοφάνηκε διόλου, τώρα τελευταία στήν συμπεριφορά του έν γένει άπέναντί μου άρχισα να μαντεύω τόν κόρον. 'Η άλήθεια είναι πώς πολύ νωρίς προχωρήσαμε και οι δύο. 'Ε, μα δέν μπορούσα να τόν βλέπω και τόσον διστακτικό. Πιστεύσατε πώς στην άρχή, όταν τό βράδυ τόν συνάδουσα μέχρι τήν εξαπόρτα, έδίστωξε και να μ' έφιλήσ. 'Ο άνωθροποςούός άνέβαλλε τά πάντα δια τάς ήμέρας τών γάμων. Μ' έπιανα τό νεύρα μου. 'Ηχογονο στιγμές που έσκαπτόμουν: Για να φέρτατε έτσι ψυχρά άπέναντί μου αυτός ο Ζόλη θα πη ή πώς έγω δέν άξίζω μιά διαχυσιν ή ότι θα έχη καμμά άλλ και τόν κουράζει πολύ. Και για να τόν δοκιμάσω τού είπα μιά μέρα πώς μετανόωσα και πώς άναβάλλω τό γάμον εν' άόριστον. Τού είπα άκόμα πώς θα τόν άγα

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΗΒΗΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΑΞΕΙΔ' ΦΑΡΑΘ

Περδίκου μ' π'λ' μ',
Κακά, ψυχρά κι' ανάπ'δα είμι τ' αυτό
κι' χειρότ'ρου λιθ-
μού για σένα. Άπι-
φάσιμα μαθές τ'ν
παρασμέν' βδουμά-
δα να κάνου σά πέ-
ρα στ' χωριό για να
περάσ'μι μαζή τ'
Χριστούγινα, να
σ' δώ κι' να μ'δής
κι' να μ'άς δῆ κι' τ'ς
δύγισ' ού διάουλ'ς.
Φόντας δὺ'ς εφ'τας'
στ' χάνιτ' Τσουγκράν

για να πάρου τ' αυτοκίτ' του να μ' φέρη μα-
θές στ' χωριό, πέντ' εξη ζιβγάρια φροδύλις
άποστασι, λιεές κι' ού Θιός Ιθύμ'σε όπ' ήθ'λα
να σι δώ ξανά κ' έβαν' ούλα τ' δυνατά τ'
για να μη ξεκάνη, να μη φτάσου ζουτανός
εις τό προύς όρου. Χιόνια β'νά εκλ'σαν τ'ς
δρόμ'ς, ή θάλασσα ιφούκουσι, τ' καράβια
ιπόδ'σαν, τ' τραίνα σταμάτ'σαν, ή βάρκις βού-
λιαξαν, τ' καίικια κινίγ'καν, τ' καρρα έχασαν
τ'ς ροδ'ς τ'ς κι' τ' μ'λάρια κουκάλ'σαν μέσ'
στ' στάβλου. Πάου να νηλιεγραφήσου, μά-
ειδι νηλιεγραφ'τής, μάειδι νηλιεγραφους.
Τιόπ'καν μαθές ούλα τ'ά σύματα, ούρη γρου-
σούζα, μ' δλ' φουτιά κι' μπουόρμπουλ' ελγ'ν ού
Θιός φόντας σε θυμ'θά.

Κάνου τ' σταυρό μ' κι' βίρα τ' καρόδρουμου
για να βρω κάνα μαγαζι ν' αγοράσου μαθές
κιστουλόχαρο να σ' γράψου. Σάν προπαί-
σα πέντ' εξ' φροδύλις, γλεπόσένα μαγ'ζάκι. Βα-
ράου τ'ν πόρτα τίπ' τις, φωνάζου, άγγουμα-
χιέμι, τίπ' τις.

— Ούρε πατερώι, κάνου σ' έναν άνθρουπου
όπ' ιδιάβαινι κείθας, είν' κανεις μέσα στ'
μαγ'ζι.

— Όχι μ' λέει. Απόψε λιθάνι ού νοικοκόρ'ς.
Τύχη, ούρη Περδίκου μ', τύχη μ' λουφιού
κι' μ' ούρα.

— Αντί, ούρε Μήτρο, λίου στ'ν ιαυτό μ',
βάνι μινζίνα στ' πουδάρια σ' κι' γύρισι π'σου
στ'ν Άνθήνα τί φόρος είν' να σχιστή ή γής
κι' να σ' καταμαή φόντας για φουρά λουγαριά-
ζ'ς να π'ας στ'ν Πιρδίκου. Έβανα τ' λ'π'ν
σύμποδ'ς κ' ιγ'όρ'σα πουδάρ'δόν στ'ν Άνθήνα
λουπ'μένους κι' άξούριγους σάν τ'ν άη Γιάνν'
τ'ν Κ'λυβήτ'.

Ταύτα κι' μένου, για σ' κ' άντίου μ',
ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ήγουν όμιλλίαι έαίμαρρασι

Έρχομαι τούμπαλιν
και αύθις
τό νέον έτον τριεπτυχές
μυριάκις,
ευειδές, άνέφελον και
γλαφυρόν
άπανδι φιλον και συγγε-
νήν σθενόν,
άνθόσφαρτον και πορθο-
φόλιον πλήρες ψιλικόν,
κοινώς χρημάτους,
πρός διαπέρασιν άσυγχρί-
τως πλουσιοπάροχα του
παρελθόν ενιάπτου,
τό όποιον
και τών άνυπάνδρων άνα-
γνωσθρίων

άπόχτησιν έτέρων ήμισείων.
Ήσάυθος άνδαπέφχομι εις τόν έμόν έμαπτόν
και τού έτου διπλοϋς ειπερ βούλεται καμμία
εξ' όμ'ων,
γένοιτο ή έμή γυνή, τουτέστιν σύζυξ,
ύπασνούμενος να διεπεξέλιθ
μεθ' έμέ προφιξ,
όποιονκυσήληθάποιήσαστοδέαπ'τ'ηροικιοτροφεϊον.
Σπεύσατε γούν άπάσαι
προτροπάθην έλθεϊν
κάθοπερ παλαιόφιλος τις με διεδικειν,
ίνα την έαπ'εθ άνεψιούσαν
μοι πασάρη με τρόπον,
ήγουν να μου την έπιφορτώσῃ
έπι τών έμου νότων
τό όποιον δια να την προσδατεύωμεν
όμοι και οι δύο.

Θ ΑΓΚ Θ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΕΠΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ ΤΗΣ

Άχού, μαμάκι μου, μαμακούλα μου, μα-
μακουλίτσα μου, τί δώ-
ρος θά μου κάμη άφέ-
τος τό πολυαϊδιόν μου ό
Άθανάσιος; Έγώ ήθε-
λον καλλίτερον να μου
χαρισθούστέφανα, όπου
εϊ.αι τ'α γλυκύτερα δώ-
ρα και έβγήκαν και άπ'

την παραδείσων. Άχ, άς μου έκαμην αύτό τό
δώρος ό Άθανάσιος μου και άς επήγαινον
τεφλή εν τώ Άδης. Άχου Άθανάσιε μου.
Άς μου έστεργε δύο στέφανα κι' άς μ'ην
ετροφα μήτε κουραμβιέδους μήτε μιλομακά-
ρονα.

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

Με τό καλό να σου μπη και με τό κακό να
σουβγή ό νέος χρόνος, ού Μανιώ δεντρολίβανη
και γαρμπούζα, και
ό,τι ή έπιθυμεί ή
ζαχαριένα σου οε
γοργόνα μου. Μπά-
νισε καλά τώρα για
να δῆς τόνμπουναμά
πού σου στέρνω.
Κατά εν πρώτοις
ενα κάρ-ποστάμε μά
καρδιά τρυπημένη
με μαχαίρι μαυρο-
μάνικο. Μπήεις; Ε-
ρωτας μέχρι αίμα,
μέχρι ισόβια, μέχρι
δευτέρα παρουσία,
μέχρι κόλαση. Κατά
δευτέρο ενα μεντα-
γιό, νάν τό ερεμά-
σης στά λαϊμά σου
νύαρχομαι να κίνα
τό σταυρό μου.
Συμπάθα με, ού
Χριστέ μου, μα δε
μφορ' να κίνα
άλλοιώτικα. Θάθελα
πού λες, ού Μανιώ μου κομποροήμονη, να σου
κίνα και κανένα άλλο μεγκιό όλο μπουναμά,
μα πός πού μ' έκανε πάλε π'σω νοικοκόρη ό
Άη Βασίλης για να ξέρης. Πενταράκι πεν-
ταράκι τ'α μάξσα όλο τό παρασμένο μήνα για
να ξηγηθώ άβέρτα την παραμονή στη ποσέ-
τα, και ψες τό βράδυ με παστρέψανε μέχρι
ψιλή στον μπακαρά. Έ, ού Παναγιά γκεινιά-
ρα, κατάρτα τίχο να μη ξεμειρωθώ τη μέρα
τῆς πρωτοχρονιάς με όβλο στο πορτοφόλι.

Άσπίνισα πού λες, ού χροισούζα από τό ζά-
ρι, και τ'αριγγα να χροισούζιμα, άμάν τ'α
μεγαλειά σου, όλο έξάρες έφερνα και κουβα-
λέ μουά τις μίτζες.
Άμα π'άσιμα στα γερά φεύγω και πάω
για μεγάλη π'τάξια. Κ' άντίς για πασοότα βρέ-
σκω μπακαρά. Κάθουμι πού λες και σε λιγου-
λάκι με καθάρισαν άσκηια, άδερσάρα, συλ-
λειτουργο κίνασι στα χέρια μου οι τραγογέ-
νηδες και οι βαλέςδες κι' όλο μάκα και μ'ά-
κα τό πάγωνα — τό κιντυλάκι τους. Κι' έ-
τσι πού λες έμεινα βέρστινος και βάρτα τιμπε-
σίρι ό μπαγιέτης μέχρι σφογγόρι. Στείλε
μου τό λο πός τώρα τό βαβλιάριο τοι Λαϊκίς
για να ξηγηθώ στα στραβά τ'α έξοδα. Είπες
τίποτα, Σαχλαμάρα Παυλή; Ο ΒΛΑΜΗΧ

Η ΕΥΧΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1924

Ο Άρχιουστάκτης

Για να μην έχω βάσανα
άνωμα πειό χειρότερα,
πάρτε μια πένια άτά-
[λινη
και γράψτε καθαρότερα

Ο Μητροδόσης

Σ' όσους λιόν'σαν πούλυ
κ' όπόφ'ραν για κελ'νη
για να περάσ' ού πόνους τ'ς,
τ'ς δίνου για άσπιρίνη.

Ο Βλάμης

Στό κάθε πούχει μια Μανιώ
του δίλω για γνάτι
διό έκατόνταρους κρασι
κ' ενα διπλό κρεβάτι.

Ο Άρχαθάγγελος

Είς τας πολύγλυκους γυνάς
τας νταλιανέας νταλντα-
[νάς
δαρ'ό ενα νυμφον,
τό όποιον
τετραέσθιχον κρύεν.

Η Βέττα

Είς τας Άνδιδας τας κοφσάς
πού έπιηνοϋν τη ράτσα τους
χαρίζου μια σταλιά κλωστή
να ράφουνη την κάλτσα τους.

Η Μαρίτσα

Κ' εγώ πού τον Θανάσην μου
τόν χάνω κάθε μέραν
δωρίζω εις τας συνάδελφους
κοπανιστόν άγέραν

Ο Άριστοφάνης

Βάλτε όλοι ρεφενέ,
χωρίς φανές και γτόρο,
κι' στείλτε μου μια έπαταγή
για να σ'ας κίνω δώρο.

Ο Π. Ναλιός

Στους Συναδέλφους πού πενοϋν
οκορ'ό κ' εγώ για δώσα
άπό μια λίστα ρεστωρόν
για να πενοϋν την άρα.

Ο Μ. Στήριος

Σε κάθε αναγνώστη μου
κ' άνυπάνδρον τε κύριον
χαρίζω μια Μυστήρια
κ' εύχομαι σ' όλους γέηγορα
να φτιάσουν και... Μυστήριον.

Ο Άετικ

Χαρίζω σ'ας κυρίας μου
μαζή με λίγα ρόδα
δέκα πληγός του Φαραώ
για την καινούργια μόδα.

Ο Δόν Ζουάν

Σ' όλες πού δεν παντρεφτηκαν
κι' έχον πολλά ταμένα
χαρίζω ενα σύζυγο
κι' άκείνον σάν κι' έμένα.

Η Στέλλα

Είς τας φεμνιστορίας μου
για δώρ' θά τοϋς' στείλω
πρός τιμωριαν τών άνδρ'ων
ενα βρεγιένο έύλο.

Η Νόρα

Σε όσες άλιπομυ έχουνη
χαρίζω κι' άλλο ενα
για να τ' άνοίγουν κίποτες
και να θυμ'ωνται έμένα.

Ο Νοσταλγός

Σε όσους φίλους νοσταλγοϋν
και π'αν ν' αυτοκτονήσουν
χαρίζω κι' από μια Σμυρνιά
για να... ξενοσταλήσουν.

Ο Διπλωμάτης

Πάρτε γυαλιά, κοπέλλες μου
διπλά να φαίνοντ' όλα
άκόμα και τ' κάλλη,
άλλά πολύ προσέξατε
μη σ'ας τ'α βέλοσιν άλλοι.

Ο Ροπέο

Χαρίζω σ' όσους τού άγαποϋν
με τέχνην συστηματικην
μ'α συνταγή του έρωτος
πρός χηρ'ειν... έξωτερικην.

Ο Έσπερος

Στην κάθε μια ρωμανική
πούχει άδονει την κρ'εισι

χαρίζω λίγο κρύο νερό
να πιή να τῆς περάση